

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2006. gada 19. septembrī *

Lieta T-166/01

Lucchini SpA, Breša [*Brescia*] (Itālija), ko pārstāv Dž. Vecoli [*G. Vezzoli*] un Dž. Beloti [*G. Belotti*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuzschitz*] un V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2000. gada 21. decembra Lēmuma 2001/466/EOTK (OV 2001, L 163, 24. lpp.) 1. pantu, jo tajā valsts atbalsts 13,5 miljardu ITL (EUR 6,98 miljoni) apmērā, ko Itālija bija paredzējusi piešķirt metalurģijas uzņēmumam *Lucchini SpA*, tiek atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 18. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

¹ Atbilstoši EOTKL 4. panta noteikumiem:

“Turpmāk norādītais ir aizliegts kā nesaderīgs ar ogļu un tērauda kopējo tirgu Kopienas robežās saskaņā ar šo līgumu:

[..]

- c) valstu piešķirtas subsīdijas vai atbalsti, vai valstu uzlikti īpaši maksājumi jebkādā to formā;

[..].” [Neoficiāls tulkojums]

A — *Kodekss par atbalstu metalurģijai*

- 2 Lai izpildītu metalurģijas sektora pārstrukturēšanas prasības, Komisija ir balstījusies uz EOTK līguma 95. panta noteikumiem, lai kopš 80. gadu sākuma izveidotu tādu Kopienas sistēmu, ar ko īpaši uzskaitītos gadījumos metalurģijai tiek atļauts piešķirt valsts atbalstu. Šī sistēma vēlāk tika pielāgota, lai risinātu pārejošas tērauda rūpniecības problēmas. Šajā sakarā vēlāk pieņemtos lēmumus parasti apzīmē par “kodeksiem par atbalstu metalurģijai”.
- 3 Komisijas 1996. gada 18. decembra Lēmums Nr. 2496/96/EOTK, ar ko tiek noteikts Kopienas regulējums valsts atbalstiem metalurģijā (OV L 338, 42. lpp.; turpmāk tekstā — “kodekss”) ietvēra Sesto kodeksu par atbalstu metalurģijai, kas bija piemērojams no 1997. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 22. jūlijam. Kodeksā bija definēti nosacījumi, ar kādiem dalībvalsts atbalstus metalurģijai, ko dalībvalsts finansē no teritoriālo pašvaldību vai valsts budžeta līdzekļiem, var uzskatīt par saderīgiem ar kopējā tirgus pienācīgu darbību.

4 Saskaņā ar kodeksa 1. panta noteikumiem:

“1. Valsts atbalstus metalurģijai, ko finansē dalībvalsts [..], var uzskatīt par Kopienas atbalstiem un tādējādi par tādiem, kas ir saderīgi ar kopējā tirgus pienācīgu darbību, ja tie atbilst 2.–5. panta noteikumiem.

[..]

3. Ar šo lēmumu paredzētos atbalstus piešķir tikai pēc 6. pantā paredzēto procedūru izpildes [..].” [Neoficiāls tulkojums]

5 Saskaņā ar 3. pantu, kura nosaukums ir “Atbalsti vides aizsardzībai”:

“Atbalsti vides aizsardzībai var tikt uzskatīti par saderīgiem ar kopējo tirgu, ja vien tajos ir ievērotas Kopienas ietvaros noteiktās normas par valsts atbalstiem vides aizsardzībai, kas ir minētas 1994. gada 10. marta *Eiropas Kopienas Oficiālajā Vēstnesī* C 72 atbilstoši šī lēmuma pielikumā definētajiem kritērijiem, kas ir piemērojami EOTK metalurģijas nozarē.” [Neoficiāls tulkojums]

- 6 [Kodeksa] 6. panta, kura nosaukums ir “Procedūra”, 1. un 2. punktā ir minēts, ka par katru atbalsta projektu un projektu, kurā valsts līdzekļus paredzēts pārskaitīt metalurģijas uzņēmumiem, ir jāziņo Komisijai, kas izvērtē šo projektu saderību ar kopējo tirgu. Saskaņā ar šī noteikuma 4. punktu plānotos pasākumus var īstenot tikai ar Komisijas apstiprinājumu un saskaņā ar nosacījumiem, ko tā noteikusi.
- 7 Atbilstoši kodeksa 6. panta 5. punkta noteikumiem:

“Ja Komisija uzskata, ka kāda finansiāla iekaušanās var būt valsts atbalsts 1. panta nozīmē, vai tā apšaubā, ka konkrētais valsts atbalsts ir saderīgs ar šā lēmuma noteikumiem, tā informē par to attiecīgo dalībvalsti un aicina ieinteresētās puses un citas dalībvalstis iesniegt savus apsvērumus. Ja pēc tam, kad saņemti šie apsvērumi un attiecīgai dalībvalstij ir dota iespēja uz tiem atbildēt, Komisija atzīst, ka attiecīgais pasākums ir atbalsts, kas nav saderīgs ar šā lēmuma noteikumiem, tā ne vēlāk kā trīs mēnešus pēc vajadzīgās informācijas saņemšanas, kas tai ļauj izvērtēt attiecīgo atbalstu, pieņem lēmumu. Līguma 88. panta noteikumus piemēro gadījumā, ja dalībvalsts neievēro minēto lēmumu.” [Neoficiāls tulkojums]

B — *Vadlīnijas vides atbalstiem*

- 8 Kopienų Vadlīniju par valsts atbalstiem vides aizsardzībai (OV 1994, C 72, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “vadlīnijas”), kas ir piemērojamas EK līgumam, 3. punktā ir precizēti nosacījumi, kādiem ir jāatbilst valsts intervencei, kas veikta par labu dažienu uzņēmumiem sakarā ar vides aizsardzību, lai tā varētu tikt atļauta.

- 9 Vadlīniju 3.2. punkts attiecas uz atbalstiem ieguldījumu izdarīšanai. 3.2.1. punktā ir norādīts:

“Atbalsti ieguldījumu veikšanai [...] iekārtās un aprīkojumos, kas paredzēti piesārņojuma un kaitīgo vielu samazināšanai vai likvidēšanai vai ražošanas metožu pielāgošanai, lai aizsargātu vidi, var tikt atļauti ar šīm vadlīnijām noteiktajās robežās. Pieļaujamie izdevumi ir stingri jāierobežo ar papildu ieguldījumu izmaksām, kādas ir vajadzīgas, lai sasniegtu vides aizsardzības mērķus. Vispārējās ieguldījumu izmaksas, kas neattiecas uz vides aizsardzību, ir jāizslēdz. Tādējādi jaunu vai nomaiņas ieguldījumu gadījumā pamata ieguldījumu izmaksas, kas domātas, lai vienkārši radītu vai aizstātu ražošanas jaudas, neuzlabojot situāciju no vides viedokļa, nevar tikt ņemtas vērā. Tāpat gadījumā, ja ieguldījumi, kas ir veikti pastāvošā iekārtā vides aizsardzības uzlabošanai, ir saistīti ar minētās iekārtas jaudas palielināšanos, pieļaujamajiem izdevumiem ir jābūt proporcionāliem šīs iekārtas sākotnējai jaudai. Jebkurā gadījumā šīs vadlīnijas neattiecas uz atbalstu, kas šķietami ir domāts vides aizsardzības pasākumiem, bet kas faktiski ir paredzēts vispārēja rakstura ieguldījumiem [...]” [Neoficiāls tulkojums]

- 10 Vadlīniju 3.2.3. punktā turpmāk ir precizēts, ka atbalsti, kas domāti ieguldījumu veikšanai vides aizsardzības nolūkos, var tikt atļauti, ja tie nepārsniedz noteiktus līmeņus. Tajā ir izdalīti, pirmkārt, (punkts 3.2.3.A) atbalsti, kas ir domāti, lai palīdzētu uzņēmumiem pielāgoties jaunajām obligātajām normām, otrkārt, (punkts 3.2.3.B) atbalsti, kas domāti, lai stimulētu uzņēmumus darīt vēl ko papildus obligātajās normās prasītajam, un, treškārt, (punkts 3.2.3.C) atbalsti, nepastāvot obligātajām normām.
- 11 Pirmajā gadījumā (A gadījums) atbalsti ieguldījumu veikšanai, kas domāti, lai izpildītu jaunās obligātās normas vai citus obligātus juridiskus pienākumus, kuros ir paredzēta iekārtu un aprīkojuma pielāgošana šīm jaunajām prasībām, var tikt atļauti, pastāvot maksimālajam līmenim 15 % apmērā no pieļaujamām izmaksām. Šie

atbalsti var tikt piešķirti tikai attiecībā uz iekārtām, kuras jauno normu vai pienākumu spēkā stāšanās brīdī darbojas vismaz divus gadus. Turklāt ir norādīts, ka uz uzņēmumiem, kuri esošo iekārtu, kuras darbojas vairāk nekā divus gadus, vienkāršas pielāgošanas vietā izvēlas tās aizstāt ar jaunām iekārtām, kas atbilst jaunajām normām, var tikt attiecināts atbalsts attiecībā uz to ieguldījumu izmaksu daļu, kas nepārsniedz izmaksas, kas būtu varējušas izrietēt no agrāko iekārtu pielāgošanas.

- 12 Otrajā gadījumā (B gadījums) atbalsti ieguldījumu veikšanai, kas ļauj sasniegt tādu vides aizsardzības līmeni, kas acīmredzami ir augstāks par obligātajās normās noteikto, var tikt atļauti, pastāvot maksimālajam līmenim 30 % bruto apmērā no pieļaujamām ieguldījumu izmaksām. Ir precizēts, ka “šo normu pārsniegšanai piešķirtā atbalsta līmenim ir jābūt proporcionālam šādi veiktajai vides uzlabošanai un ieguldījumiem, kas vajadzīgi, lai nonāktu pie šāda uzlabojuma”, un ka, “ja projektā vienlaikus paredzēta pielāgošana normām un to pārsniegšana, katrai no šīm kategorijām atbilstošās pieļaujamās izmaksas ir jānodala un ir jāpiemēro atbilstošs ierobežojums”.
- 13 Trešajā gadījumā (C gadījums) uz ieguldījumiem var tikt attiecināti tāda paša līmeņa atbalsti, ievērojot tādus pašus nosacījumus kā otrajā gadījumā paredzētie.

C — Kodeksa pielikums

- 14 Kodeksa pielikuma ar nosaukumu “Vadlīniju [...] piemērošanas kritēriji metalurģijā” ievadā ir precizēts, ka Komisija nosaka visus jebkāda vides aizsardzībai domāta valsts

atbalsta nosacījumus un garantijas, kādas ir vajadzīgas, lai izvairītos no tā, ka jaunas iekārtas un aprīkojumi vides aizsardzības aizsegā saņem vispārīgus ieguldījumus.

- 15 Šis pielikums ir sadalīts divās daļās. Pirmās daļas, kuras nosaukums ir "Atbalsti, kas ir domāti, lai uzņēmumi varētu labāk pielāgot esošās iekārtas jauno obligāto normu prasībām", b) apakšpunktā ir noteikts:

"Uzņēmumiem, kuri tā vietā, lai pielāgotu savu aprīkojumu, kam ir vairāk par diviem gadiem, nomaina to ar jaunām iekārtām atbilstoši jaunajām normām, ir jāievēro šādi nosacījumi:

[..]

- ii) Komisijai jāanalizē ekonomiskais un ekoloģiskais konteksts, kādā lēmums par to, nomainīt vai nenomainīt iekārtas vai aprīkojumu, ir ticis pieņemts. Principā uz lēmumu par jaunu ieguldījumu veikšanu, kas katrā ziņā varētu būt nepieciešami ekonomisku apsvērumu vai iekārtu vai aprīkojuma vecuma dēļ, nevar tikt attiecināts atbalsts. Lai atbalstu varētu attiecināt, esošo iekārtu pastāvēšanas laikam vēl ir jābūt pietiekami ilgam (vismaz 25 %). [Neoficiāls tulkojums]

16 Otrajā daļā ar nosaukumu “Atbalsti, kas domāti, lai mudinātu uzņēmumus sniegt nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā”, ir paredzēts:

- “a) attiecībā uz uzņēmumiem, kas izlēmuši pieņemt stingrākas normas par obligātajām, investoram ir ne vien jāievēro noteikumi [kas minēti] b) apakšpunkta ii) daļā, bet arī jāparāda, ka viņš ir skaidri nolēmis izvēlēties daudz stingrākas normas, kurām ir nepieciešami papildu ieguldījumi, proti, tas, ka pastāv lētāks risinājums, kas atbildīs visām jauno ekoloģisko normu prasībām. Lai kā arī tas būtu, atbalsta lielākā summa var būt tikai par vides aizsardzības uzlabošanu. Jebkura priekšrocība, kas ir saistīta ar ražošanas izmaksu pazemināšanos, kas izraisītu ievērojami augstākus vides aizsardzības līmeņus, ir jāatskaita;

- b) attiecībā uz uzņēmumiem, kas ievērojami veicina vides aizsardzības uzlabošanu, ir jāievēro ne vien [pirmajā daļā] b) apakšpunkta ii) daļā minētie kritēriji, bet arī ir jāatskaita jebkāda priekšrocība, kas ir saistīta ar šīs ievērojamās uzlabošanās sakarā radīto ražošanas izmaksu pazemināšanos;

- c) papildus iepriekš minētajiem kritērijiem ieguldījumi, kas domāti vienīgi vides aizsardzībai, ir pārbaudāmi, lai noteiktu, vai tajos tiek ievēroti vadlīnijās minētie kritēriji [..].” [Neoficiāls tulkojums]

Prasības rašanās fakti

17 Prasītāja *Lucchini SpA* ir metalurģijas uzņēmums, kas ražo EOTK līguma I pielikumā minētos produktus.

A — *Paziņojumi par ražošanas ieguldījumiem*

- 18 1997. gada 10. decembrī saskaņā ar Komisijas 1991. gada 15. oktobra Lēmumu Nr. 3010/91/EOTK par informāciju, kas tērauda ražošanas uzņēmumiem ir jāsniedz par saviem ieguldījumiem (OV L 286, 20. lpp.), Itālijas iestādes iesniedza Komisijai divus paziņojumus par ieguldījumu projektiem *Lucchini* Pjombino rūpnīcā ražotajai produkcijai. Saskaņā ar Itālijas iestāžu 2000. gada 18. jūlija vēstuli šie paziņojumi bija, pirmkārt, par domnas krāsns nomaīņu čuguna produkcijas ražošanas iekārtās ar citu krāsni (apstrīdētā lēmuma 10. apsvērum) un, otrkārt, tēraudlietuvē esošo konverteru nomaīņa ar jauniem konverteriem.

B — *Paziņojumi par vides ieguldījumu projektiem*

- 19 Ar 1999. gada 16. marta vēstuli Itālijas iestādes saskaņā ar kodeksa 3. pantu paziņoja Komisijai par pirmo atbalsta projektu vides aizsardzībai, kam vajadzēja tikt piešķirtam *Lucchini* par [veiktajiem] ieguldījumiem Pjombino rūpnīcā (turpmāk tekstā — “pirmais atbalsta projekts”). Paziņotie ieguldījumi attiecās uz ar vidi saistītām darbībām, proti, koksa iekārtu, domnas krāsns un tēraudlietuves vides aprikojuma nomaīņu vai papildināšanu, it īpaši tēraudlietuves skursteņu vai konverteru izsūkņēšanas ierīci.
- 20 Ar 1999. gada 19. aprīļa vēstuli Komisija pieprasīja sniegt papildu informāciju par šo projektu. Šajā vēstulē, pirmkārt, bija atgādināts kodeksa pielikuma pirmās daļas b) apakšpunkta ii) daļā minēto noteikumu saturs, saskaņā ar kuriem uz metalurģijas nozarē veiktajiem vides ieguldījumiem sakarā ar ekonomiskiem apsvērumiem vai esošo iekārtu vecuma vai nolietojuma dēļ — ja iekārtas atlikušais kalpošanas ilgums

ir zemāks par 25 % — atbalsts nevar tikt attiecināts. Šajā ziņā vēstulē tika prasīts Itālijas iestādēm veikt neatkarīgu ekspertīzi par nomaināmo vides iekārtu atlikušo kalpošanas ilgumu, lai noteiktu, vai ar paziņotajiem ieguldījumiem tiek izpildīts iepriekš minētais nosacījums. Šajā vēstulē arī bija prasīts Itālijas iestādēm sniegt informāciju par ar pašreizējām iekārtām sasniegtajiem vides piesārņojuma līmeņiem un tiem līmeņiem, kādi paredzēti paziņoto iejaukšanos rezultātā, kā arī par atbilstoši spēkā esošajām normām sasniedzamajiem piesārņojuma līmeņiem.

- 21 Ar 1999. gada 29. novembra vēstuli Itālijas iestādes atbildēja uz Komisijas informācijas pieprasījumiem. Pirmkārt, tās nodeva 1999. gada 30. septembrī taisītu eksperta slēdzienu (turpmāk tekstā — “eksperta slēdziens”), no kura izrietēja, ka nomaināmo iekārtu atlikušais kalpošanas ilgums bija vismaz 25 %. Otrkārt, Itālijas iestādes informēja par pirmo atbalsta projektu ar nelieliem grozījumiem, kura pielikumā tostarp bija ietvertas salīdzinošas tabulas par Komisijas pieprasītajiem datiem par piesārņojuma līmeņiem (proti, pirms un pēc iejaukšanās sasniegtie piesārņojuma līmeņi un obligātajās normās paredzētie) katram ieguldījumu veidam koka iekārtās, domnas krāsnī un tēraudlietuvē.
- 22 Ar atsevišķu 1999. gada 29. novembra vēstuli Itālijas iestādes saskaņā ar kodeksa 3. pantu paziņoja Komisijai par otru atbalsta projektu vides aizsardzībai, kas piešķirts *Lucchini* par veiktajiem ieguldījumiem Pjombino rūpnīcā (turpmāk tekstā — “otrais atbalsta projekts”). Paziņotie ieguldījumi attiecās uz papildu darbībām, kas saistītas ar vidi, koka iekārtās, kā arī ūdens apgādes un evakuācijas sistēmu, lai vēl vairāk samazinātu piesārņojošās emisijas.
- 23 Ar divām 2000. gada 17. janvāra vēstulēm Komisija pieprasīja papildu informāciju par divos paziņotajos atbalsta projektos minētajiem ieguldījumiem. Attiecībā uz pirmo atbalsta projektu Komisija pieprasīja Itālijas iestādēm izskaidrot saistību, kas

pastāvēja starp paziņotajiem vides ieguldījumiem šajā projektā un ieguldījumiem attiecībā uz domnas krāsni un tēraudlietuvi, par ko tika izdarīti paziņojumi 1997. gada decembrī. Turklāt Komisija pieprasīja enerģijas ekonomijas izvērtējuma precizējumu attiecībā uz intervenci tēraudlietuvē. Attiecībā uz otru atbalsta projektu Komisija pieprasīja Itālijas iestādēm sniegt precizējumus par ieguldījumiem attiecībā uz koksa iekārtām un ūdens apgādes un evakuācijas sistēmu par iepriekšējiem vides piesārņojuma līmeņiem un no plānotajām intervencēm izrietošajiem piesārņojuma līmeņiem salīdzinājumā ar likuma prasībām.

- 24 Ar divām 2000. gada 15. februāra vēstulēm Itālijas iestādes atbildēja uz Komisijas pieprasījumiem par diviem paziņotajiem atbalsta projektiem, sniedzot prasīto informāciju, kā arī datu tabulas par prasītajiem dažādajiem vides piesārņojuma līmeņiem.

C — Lēmums sākt kodeksa 6. panta 5. punktā paredzēto pārbaudes procedūru un Itālijas iestāžu apsvērumi

- 25 Ar 2000. gada 26. aprīļa vēstuli Komisija informēja Itālijas iestādes par savu lēmumu sākt kodeksa 6. panta 5. punktā paredzēto procedūru par diviem paziņotajiem atbalsta projektiem, kas piešķirti *Lucchini* par kopējo summu 13,5 miljardu Itālijas liru (ITL) apmērā (10,7 miljardi ITL saskaņā ar pirmo atbalsta projektu un 2,8 miljardi ITL saskaņā ar otro atbalsta projektu) par Pjombino rūpnīcā veiktajiem ieguldījumiem par kopējām izmaksām 190,9 miljardu ITL apmērā (152,5 miljardi ITL saskaņā ar pirmo atbalsta projektu un 38,4 miljardi ITL saskaņā ar otro atbalsta projektu). Lēmums sākt pārbaudes procedūru tika publicēts 2000. gada 1. jūlijā (OV C 184, 2. lpp.; turpmāk tekstā — “Lēmums par procedūras sākšanu”).

- 26 Šajā lēmumā it īpaši bija atzīmēts, ka pirmās sniegtās informācijas pārbaudes rezultātā ir secināts, ka ieguldījumi ir tikuši veikti vispirmām kārtām ekonomisku apsvērumu dēļ, ka, pat ja paziņotie ieguldījumi nebija tieši saistīti ar ražošanas jauno aprīkojumu, tie bija vajadzīgi, lai nodrošinātu ražošanas iekārtu modernizāciju un paplašināšanos vai lai varētu atbilst jaunajai instalētajai ražošanas jaudai, un ka Itālijas iestādes nebija iesniegušas pierādījumus par to, ka ieguldījumi ir tikuši veikti vides un nevis ekonomisku apsvērumu dēļ. Lēmumā par procedūras sākšanu bija arī uzsvērts, ka Itālijas iestādes nebija sniegušas pierādījumus par to, ka aprīkojuma vai iekārtu nomaiņas laikā investors bija pieņēmis skaidru lēmumu par daudz stingrākām normām, kam bija vajadzīgs papildu ieguldījums, kas cita starpā nozīmēja, ka pastāv lētāks risinājums, kas būtu atbildis likumīgajām normām.
- 27 Turklāt lēmumā par procedūras sākšanu bija atzīmēts, ka nebija pilnīgi neapšaubāmi, ka visi paziņotie ieguldījumi neietekmē ražošanu.
- 28 Ar 2000. gada 18. jūlija vēstuli Itālijas iestādes atbildēja uz lēmumā par procedūras sākšanu Komisijas paustajām iebildēm, no jauna apliecinot, ka paziņotajiem ieguldījumiem ir vienīgi vides un nevis ekonomisks vai ražošanas galamērķis.

D — *Apstrīdētais lēmums*

- 29 2000. gada 21. decembrī Komisija pieņēma Lēmumu 2001/466/EOTK par valsts atbalstu, ko Itālija bija paredzējusi piešķirt metalurģijas uzņēmumiem *Lucchini* un *Siderpotenza SpA* (OV 2001, L 163, 24. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

- 30 Secinājumos par atbalstu novērtējumu, ņemot vērā kodeksa 3. pantu un noteikumus, uz kuriem ir atsauce šajā pantā, proti, kodeksa pielikumu un vadlīnijas (skat. apstrīdētā lēmuma 22.–24. apsvērumu), Komisija uzskatīja, ka, pirmkārt, “paziņotais atbalsts *Lucchini* [...] par koksa iekārtām, tēraudlietuvī un domnas krāsnī par kopējo summu 13,5 miljardu ITL apmērā nav atzīstams par vides atbalstu, jo Itālijas iestādes nav pierādījušas, ka ieguldījumi nav tikuši veikti ekonomisku apsvērumu dēļ”. Otrkārt, tā uzskatīja, ka “katrā ziņā, pamatojoties uz pārbaudi, kas veikta, ņemot vērā detalizētus kritērijus, ar paziņotajiem atbalstiem netiek izpildīti dažādi noteikti nosacījumi”. It īpaši “paziņotās izmaksas neattiecas vienīgi uz vides aizsardzības uzlabošanai vajadzīgām papildu izmaksām, priekšrocības, kas izpaužas izmaksu veidā, nav tikušas atskaitītas un atsevišķos gadījumos piesārņojuma līmeņa samazināšana neļauj uzskatīt uzlabošanos par “nozīmīgu”” (apstrīdētā lēmuma 39. apsvērumš).
- 31 Tādējādi apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

“Valsts atbalsts, ko Itālija paredz piešķirt *Lucchini* [...] par summu 13,5 miljardu ITL apmērā (EUR 6,98 miljoni), [...] nav saderīgs ar kopējo tirgu.

Tādējādi šī atbalsta piešķiršana nav atļauta.”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 32 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 23. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

- 33 Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu kā pierādījumu savākšanas pasākumu, piemērojot Eiropas Kopienu Tiesas EOTK statūtu 23. pantu, uzdot iesniegt Komisijas administratīvo lietu un tostarp tajā minētos dokumentus un tajos minētos tehniskos datus, saskaņā ar kuriem Komisija ir izslēgusi paziņoto ieguldījumu vides raksturu. Komisija lietas materiālus ir nodevusi Pirmās instances tiesai, lūdzot tos nepievienot tiesas materiāliem un nenodot prasītājam, un šajā sakarā ir iesniegusi pieteikumu par konfidencialu [lietas] izskatīšanu.
- 34 Pēc vēstuļu apmaiņas starp Komisiju un Pirmās instances tiesu Komisija ar 2002. gada 14. novembra vēstuli informēja Pirmās instances tiesu, ka administratīvā lietā nav neviena cita fakta vai tehniska slēdziena, kā vien tie, ko Itālijas iestādes jau bija iesniegušas un ko prasītāja jau bija pievienojusi sava prasības pieteikuma pielikumā.
- 35 Ar 2003. gada 7. februāra vēstuli prasītāja atteicās no sava pieteikuma par piekļuvi administratīvajai lietai.
- 36 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 37 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesas piektā palāta paplašinātā sastāvā tiem uzdeva 2004. gada 18. marta tiesas sēdē šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Linda, tiesneši R. Garsija-Valdekasass, Dž. D. Kuks, P. Mengoci [*P. Mengozzi*] un M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*].

38 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu;

- uzdot veikt ekspertīzi par Komisijai paziņoto ieguldījumu kategoriju, lai pierādītu, ka agrākās vides aizsardzības iekārtas tāpat darbojas paralēli jaunajām ražošanas iekārtām;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

-

- prasību noraidīt;

- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Mutvārdu process tika slēgts 2004. gada 18. marta tiesas sēdes noslēgumā. Tā kā palātas loceklis nevarēja piedalīties apspriedē sakarā ar viņa pilnvaru termiņa beigām 2006. gada 3. maijā, atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 32. pantam tiesnesis ar vismazāko amata stāžu Pirmās instances tiesas reglamenta 6. panta nozīmē atturējās no dalības Pirmās instances tiesas apspriedēs, un apspriedes turpināja trīs tiesneši, kuri šo spriedumu parakstījuši.

Juridiskais pamatojums

- 41 Būtībā prasītāja, pamatojot savu prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, atsaucas uz trīs pamatiem. Pirmais pamats ir par kļūdu attiecībā uz šajā gadījumā piemērojamām normām un labas pārvaldības principa pārkāpumu. Otrais pamats ir par Komisijas novērtējuma kļūdaino raksturu attiecībā uz paziņoto atbalstu nepieņemamību, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādīšanas pienākuma subjekta maiņu un pamatojuma nesniegšanu. Trešais pamats ir par Komisijas novērtējuma kļūdaino raksturu attiecībā uz piemērojamo tiesību normu ietvaros atzīto atbalstu saderīguma kritērijiem, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādīšanas pienākuma subjekta maiņu, par pamatojuma nesniegšanu un iekšējām pretrunām apstrīdētajā lēmumā izklāstītajā argumentācijā.

A — Par pirmo pamatu par kļūdu attiecībā uz šajā gadījumā piemērojamām normām un labas pārvaldības principa pārkāpumu

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

- 42 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz kļūdainu juridisko pamatu. Tā atgādina, ka ar atkāpi no vispārējā principa par dalībvalstu piešķirto subsīdiju vai atbalstu aizliegumu, kas minēts EOTKL 4. panta c) apakšpunktā, kodeksa 3. pantā ir paredzēts, ka vides aizsardzībai domātie atbalsti var tikt atļauti, pastāvot atsevišķiem nosacījumiem atbilstoši kodeksa pielikumam un vadlīnijām. Šajā ziņā prasītāja izdala trīs veidu ieguldījumus, par kādiem dalībvalstis var paziņot Komisijai: pirmkārt, vispārēja rakstura ieguldījumi un ieguldījumi, kas domāti ražošanas jaudu palielināšanai, kas nav pieņemami kā atbalsts tiktāl, ciktāl tie nav saderīgi ar kopējo tirgu, un attiecībā uz kuriem piemērojamie noteikumi ir

kodeksa pielikums, kā arī vadlīniju 3.2.1. punkta trešais un turpmākie teikumi un 3.2.3. punkts; otrkārt, jauktie ieguldījumi, kas domāti, lai vienlaikus palielinātu ražošanas jaudas un aizsargātu vidi, attiecībā uz kuriem valsts iestādēm ir pienākums nodalīt izmaksas, kas ir saistītas ar ražošanas jaudu palielināšanu, un tās izmaksas, kas atbilst vides aizsardzībai, jo tikai uz vides mērķi vērstiem ieguldījumiem kā tādiem var tikt attiecināts atbalsts, atbilstošajām tiesību normām šajā gadījumā esot kodeksa pielikumam; treškārt, ieguldījumi, kuriem piemīt vienīgi vides raksturs un kas ir pieņemami attiecībā uz atbalstiem, ja tajos ir ievēroti vadlīniju 3.2.1. punkta pirmajā un otrajā teikumā paredzētie nosacījumi, bet ne citi vadlīniju un kodeksa pielikuma noteikumi.

- 43 Prasītāja precizē, ka šī klasifikācija nenozīmē, ka uz Itālijas iestāžu paziņotajiem ieguldījumiem, kas pilnībā attiecas uz vidi, neattiecas kodeksa piemērošanas joma. Saskaņā ar tās teikto kodeksa 3. pantā ir dubulta atsauce uz, pirmkārt, kodeksa pielikumu un, otrkārt, uz vadlīnijām, un šī atsauce nav vis kumulatīva, bet gan alternatīva. Tādējādi būtu loģiski uzskatīt, ka kodeksa pielikums attiecas uz vispārīga rakstura un jauktiem ieguldījumiem, bet ieguldījumi, kas ir pilnībā vērsti uz vidi, ir paredzēti tikai vadlīnijās, izslēdzot kodeksa pielikumu. Pamatojot savu argumentāciju, prasītāja norāda, ka kodeksa pielikuma ievada rindkopā ir norādīts, ka šie noteikumi ir piemērojami tikai gadījumā, kad starp vides atbalstiem un tiem atbalstiem, kas ir paredzēti vispārīga rakstura ieguldījumiem, notiek pārklāšanās, un ka kodeksa pielikuma otrās daļas c) punktā ir norādīts, ka šo ieguldījumu analīze ir jāveic, vienīgi ievērojot vadlīnijās papildus noteiktos kritērijus.

- 44 Lai noteiktu vadlīniju 3.2.3. punkta nepiemērošanu pilnībā uz vidi vērstiem ieguldījumiem, prasītāja norāda, ka šajā noteikumā minētā nodalīšana starp atbalstiem, kas ir domāti, lai palīdzētu uzņēmumiem pielāgoties jaunajām obligātajām normām, atbalstiem, kas ir domāti, lai stimulētu uzņēmumus darīt vēl

ko papildus obligātajām normām, un atbalstiem, nepastāvot obligātām normām, ir balstīta vienīgi uz atļauto iejaukšanās robežu un ir nozīmīga vienīgi gadījumos, kad tiek izteikts lūgums par atbalsta atļaušanu, ja iejaukšanās robeža ir no 16 % līdz 30 %. Tātad tad, kad iejaukšanās robeža ir acīmredzami zemāka par parasto 15 % robežu — un šajā gadījumā tā bija 7 %, 3.2.3. punktā veiktajai nodalīšanai —, zūd jebkāda lietderīgā iedarbība un nav jāveic tajā paredzētā papildu analīze. Tādējādi, paziņotajiem vides atbalstiem šajā gadījumā piemērojot vadlīniju 3.2.3. punktu, Komisija normas par atbalsta saderīgumu, kas ir tikai vadlīniju 3.2.1. punktā ietvertās normas, ir saņaukusi ar normām par atbalsta intensitāti.

- 45 Tādējādi prasītāja apgalvo, ka, tā kā paziņoto ieguldījumu mērķis ir vērsts vienīgi uz vidi, noteikumi, ar kuriem Komisijai vajadzēja pamatot apstrīdēto lēmumu, bija stingri ierobežoti vadlīniju 3.2.1. punkta pirmajā un otrajā teikumā. Tātad apstrīdētajā lēmumā nevarēja tikt ņemti vērā kodeksa pielikuma noteikumi, kā arī vadlīniju 3.2.1. punkta trešais un turpmākie teikumi un 3.2.3. punkts.
- 46 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka Komisijas lēmums nepiemērot atbilstošos vadlīniju noteikumus un turklāt piemērot kodeksa pielikumu ir labas pārvaldības principa pārkāpums.
- 47 Komisija norāda, ka šim pamatam nav nekāda pamatojuma. Prasītāja nepareizi interpretē piemērojamās tiesību normas, nepilnīgi un kļūdaini citējot šajā jautājumā atbilstošos noteikumus, tostarp kodeksa pielikumu. Turklāt apstrīdētais lēmums ir pamatots ar atbilstošām tiesību normām, un tādējādi nav ticis izdarīts nekāds labas pārvaldības principa pārkāpums.

2. Pirmās instances tiesas vērtējums

- 48 Šajā gadījumā apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz EOTKL 4. panta c) apakšpunktu un ievērojot kodeksa noteikumus. Pēc tam, kad Komisija bija izvērtējusi paziņotos atbalstus, ievērojot kodeksa 3. pantu un noteikumus, uz kuriem ir atsauce šajā pantā, proti, kodeksa pielikumu un vadlīnijas (skat. apstrīdēto lēmumu, 22.–24. apsvērums), tā nonāca pie secinājuma, ka šie atbalsti neatbilst šajos noteikumos minētajiem nosacījumiem, lai atļautu atbalstu videi EOTK līguma ietvaros. Tādējādi šie atbalsti nebūtu saderīgi ar kopējo tirgu un tie nevarētu tikt īstenoti (skat. apstrīdēto lēmumu, 39. apsvērums un 1. pants).
- 49 Pirmkārt, ir jāatzīmē, ka ar EOTKL 4. panta c) apakšpunktā noteikto atkāpi no principa par aizliegumu, saskaņā ar kuru subsīdijas vai atbalsti metalurģijas uzņēmumiem, lai kādā formā tie arī nebūtu, ir aizliegti un, piemērojot EOTKL 95. pantu, kodeksā ir definēti nosacījumi, ar kādiem ar valsts resursu palīdzību finansētie atbalsti metalurģijai var tikt uzskatīti par saderīgiem ar kopējā tirgus pareizu darbību.
- 50 Uz atbalstiem, uz kuriem neattiecas kodekss, tādējādi attiecas EOTKL 4. panta c) apakšpunkts (Pirmās instances tiesas 1997. gada 24. oktobra spriedums lietā T-239/94 *EISA*/Komisija, *Recueil*, II-1839. lpp., 72. punkts, un 1999. gada 16. decembra spriedums lietā T-158/96 *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, II-3927. lpp., 60. punkts). Tāpat kodekss ir jāinterpretē šauri, jo tajā ir ietverta atkāpe no principa par aizliegumu (šajā sakarā skat. Tiesas 2001. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no C-280/99 P līdz C-282/99 P *Moccia Irma* u.c./Komisija, *Recueil*, I-4717. lpp., 40. punkts, un Pirmās instances tiesas 1997. gada 25. septembra spriedumu lietā T-150/95 *UK Steel Association*/Komisija, *Recueil*, II-1433. lpp., 114. punkts).

- 51 Otrkārt, ir jāatzīmē, ka kodeksa 3. pantā ir noteikts, ka metalurģijas nozarē piešķirtie atbalsti vides aizsardzībai var tikt uzskatīti par saderīgiem ar kopējo tirgu “pie nosacījuma, ka tajos tiek ievērotas [vadlīnijās] noteiktās normas atbilstoši [kodeksa] pielikumā definētajiem piemērošanas kritērijiem EOTK metalurģijas nozarei”.
- 52 Tas nozīmē, ka vadlīnijās paredzētie noteikumi, kas ir piemērojami EK līguma ietvaros, ir transponējami metalurģijas nozarē, uz ko attiecas EOTK līgums, tad, kad tie atbilst kodeksa pielikumā minētajiem kritērijiem. Ar šī pielikuma virsrakstu īpaši nozīmīgā veidā tiek precizēts, ka tajā ir noteikti “Kopienas vadlīniju piemērošanas kritēriji valsts atbalstiem vides aizsardzībai metalurģijā”. Tādējādi kodeksā nav paredzēta automātiska vadlīniju noteikumu piemērošana metalurģijas nozarē (iepriekš minētais spriedums lietā *UK Steel Association/Komisija*, 100. punkts), bet tā pielikumā ir noteikti šādas piemērošanas nosacījumi.
- 53 Tādējādi, piemērojot kodeksa 3. pantu, šajā lietā piemērojamie noteikumi ir tie noteikumi, kas ir minēti kodeksa pielikumā un vadlīnijās, ar nosacījumu, ka tie atbilst kodeksa pielikumā definētajiem piemērošanas kritērijiem EOTK metalurģijas nozarē.
- 54 Kodeksa pielikums sastāv no divām daļām. Pirmajā ir atsauce uz atbalstiem, kas ir domāti, lai ļautu uzņēmumiem labāk pielāgot pastāvošās iekārtas jaunajām obligātajām normām. Otrajā daļā ir paredzēti atbalsti, kas domāti, lai stimulētu uzņēmumus veikt nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā. Šajā ziņā no Itālijas iestāžu iesniegtajiem paziņojumiem par atbalsta projektiem no Itālijas iestāžu 2000. gada 15. februāra vēstules, kā arī no Itālijas iestāžu 2000. gada 18. jūlija

apsvērumiem par lēmumu par procedūras sākšanu izriet, ka paziņotie ieguldījumi bija domāti, lai stimulētu prasītāju veikt nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā un lai stimulētu to izdarīt vēl kaut ko papildus tam, kas tai jau bija uzdots ar obligātajām normām.

- 55 Tātad no Itālijas iestāžu apsvērumiem par lēmumu par procedūras sākšanu ir redzams, ka paziņotie atbalsti par labu prasītājam attiecas uz ieguldījumiem, kurus šī sabiedrība bija veikusi “ar mērķi uzlabot vides aizsardzību salīdzinājumā ar iepriekšējā situācijā sasniegtajiem rezultātiem, kas turklāt [jau] bija saskaņā ar spēkā esošajiem likumiem”.
- 56 Tāpat šajos apsvērumos bija uzsvērts, ka vides iekārtu, kas attiecas uz domnas krāsni un tēraudlietuvi, nomaina “neatkarīgi no ražošanas līdzekļu nomainas (domnas krāsns un tēraudlietuves konverters) ir tikusi veikta ar vienu vienīgu mērķi — būtiski samazināt emisijas salīdzinājumā ar spēkā esošajiem likumiem, kas jau tika ievēroti iepriekšējā situācijā”.
- 57 Turklāt šajos apsvērumos ir norādīts arī, ka “sabiedrība *Lucchini* bija nolēmusi izvēlēties būtiski augstāku vides aizsardzības līmeni neatkarīgi no ražošanas ieguldījumiem, kam nebūtu bijuši vajadzīgi nekādi ieguldījumi vides aizsardzības sistēmas veidā, ievērojot spēkā esošās normas par emisijām, un [ka] tātad visi paziņotie ieguldījumi [ir] jāuzskata par papildu ieguldījumiem”.
- 58 Tādējādi uz prasītāju nevarēja tikt attiecināts atbalsts, kas piešķirts saskaņā ar kodeksa pielikuma pirmo daļu, kurā ir paredzēti “atbalsti, kas domāti, lai ļautu uzņēmumiem labāk pielāgot pastāvošās iekārtas jaunajām spēkā esošajām normām”.

Tāpat, kā arī to pamatoti apgalvo Komisija, ņemot vērā, ka runa ir par atbalstiem, kas ir domāti, lai veicinātu, ka prasītāja izdara nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā, un stimulētu to izdarīt vēl kaut ko papildus tam, kas tai jau ir uzdots ar obligātajām normām, šajā lietā atbilstīgie noteikumi ir vadlīniju 3.2.1. un 3.2.3.B punktā minētie noteikumi, kas ar kodeksa pielikuma otro daļu ir precizēti un pielāgoti EOTK metalurģijas nozarei.

59 Tātad Komisija pamatoti ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz EOTKL 4. panta c) apakšpunktu, ņemot vērā kodeksa 3. pantu un noteikumus, uz kuriem ir atsauce šajā pantā, proti, kodeksa pielikumu un vadlīnijas.

60 Tā kā ir precizēti apstākļi, nevienam no prasītājas izvirzītajiem argumentiem nevar piekrist.

61 Pirmkārt, prasītājas apgalvojums, saskaņā ar kuru piemērojami noteikumi ir dažādi, ņemot vērā trīs ieguldījumu kategorijas, kas varētu tikt paziņotas kā valsts atbalsti, nav atbilstošs. Šis apgalvojums ir pretrunā kodeksa 3. panta formulējumam par kumulatīvu kodeksa pielikuma un vadlīniju piemērošanu saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem, nenodalot šajā posmā dažādus ieguldījumu veidus. Tātad nav iespējams uzskatīt, ka kodeksa 3. pantā esošā atsauce uz kodeksa pielikumu un vadlīnijām nav vis kumulatīva, bet gan alternatīva.

62 Otrkārt, prasītājas apgalvojumam, saskaņā ar kuru kodeksa pielikums neattiecas uz tikai uz vīdi vērstiem ieguldījumiem, trūkst jebkāda juridiska pamatojuma. Kā tas ir atzīmēts iepriekš, kodeksa 3. pantā ir paredzēts, ka atbalstos videi EOTK metalurģijas nozarē ir jāievēro gan kodeksa pielikums, gan vadlīnijas. Tāpat prasītāja

nevar minēt kodeksa pielikuma ieviešanu, saskaņā ar kuru "Komisija attiecībā uz jebkāda valsts atbalsta piešķiršanu par labu vides aizsardzībai nosaka nosacījumus un garantijas, kādas ir vajadzīgas, lai izvairītos no tā, ka jaunas iekārtas un aprīkojumi vides aizsardzības aizsegā saņem vispārīgus ieguldījumus", lai pamatotu savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru kodeksa pielikums neattiecas uz atbalstiem, kas ir domāti vienīgi videi. Minētā teksta redakcijā ir runāts tikai par vajadzību Komisijai nepieciešamības gadījumā noskaidrot, vai ieguldījumi, kas ir paziņoti kā tādi, kas vērsti tikai uz vidi, ļauj faktiski sasniegt citus, ar piemērojamajiem noteikumiem aizliegtus mērķus. Tādējādi uz paziņotajiem atbalstiem, uz kuriem attiecas EOTK līgums, pilnībā attiecas gan vadlīnijās, gan kodeksa pielikumā paredzētie kritēriji.

- 63 Treškārt, prasītājas apgalvojumam, saskaņā ar kuru vadlīniju 3.2.3. punkts neattiecas uz pilnībā uz vidi vērstiem ieguldījumiem, arī trūkst jebkāda juridiska pamatojuma. Ar šo noteikumu tiek noteikti atbalstu saderīguma kritēriji un maksimālais intensitātes līmenis, ņemot vērā ieguldījumu mērķi, proti, pielāgošanos jaunajām obligātajām normām (A gadījums), stimulu izdarīt vēl kaut ko papildus jau ar obligātajām normām uzliktajam (B gadījums) vai vides aizsardzību, nepastāvot obligātām normām (C gadījums). Tātad no prasītājas izvirzītā fakta, ka paziņoto atbalstu intensitāte ir zemāka par A gadījumā minēto 15 % intensitātes robežu, tomēr nevar secināt, ka B gadījums, kurā ir paredzēta 30 % intensitātes robeža, nav piemērojams. Paziņotie atbalsti ir atbalsti, kas domāti, lai stimulētu prasītāju izdarīt vēl kaut ko papildus obligātajām normām, un tātad tie ir jāaplūko vadlīniju 3.2.3.B punktā paredzēto noteikumu ietvaros.

- 64 No iepriekš minētā izriet, ka atbilstoši apstrīdētajā lēmumā minētajam atbilstošais juridiskais ietvars, izvērtējot attiecīgos atbalstus, ietver kodeksa 3. pantu un nosacījumus, uz kuriem ir atsauce šajā pantā, proti, kodeksa pielikumu un vadlīnijas.

65 Tādējādi iebildumi par kļūdaina juridiskā ietvara piemērošanu un par labas pārvaldības principa pārkāpumu nav pamatoti un pirmais pamats ir noraidāms pilnībā.

B — Par otro pamatu par Komisijas vērtējuma par paziņoto atbalstu nepieņemamību kļūdaino raksturu, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādīšanas pienākuma [subjekta] maiņu un pamatojuma nesniegšanu

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

66 Ar šo pamatu prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma novērtējumu, kas ietverts 25.–29., 35. un 39. apsvērumā par paziņoto atbalstu nepieņemamību.

67 Pirmkārt, prasītāja atgādina, ka Komisija ir kļūdījusies, uzskatot, ka Itālijas iestādes nav pierādījušas, ka paziņotie ieguldījumi bija domāti vides aizsardzības uzlabošanai. Komisija kļūdaini attiecinājusi pierādījumu sniegšanas nastu uz Itālijas iestādēm, jo pierādījumi, kuru neesamība tika konstatēta ar apstrīdēto lēmumu, Itālijas iestādēm nekad nav tikuši prasīti. Atšķirībā no eksperta slēdziena, ko Itālijas iestādes iesniedza Komisijas pieprasījuma rezultātā, Komisija nekad Itālijas iestādēm nav formāli pieprasījusi pierādījumus par to, ka paziņotie ieguldījumi bija domāti vides uzlabošanai, turklāt pat pēc tam, kad Itālijas iestādes vairākkārt bija uzsvērušas, ka šiem atbalstiem piemīt vides raksturs. Tomēr tikai gadījumā, kad ir tikusi izdarīta precīza prasība par paskaidrojumu un papildu informācijas sniegšanu, un tad, kad valsts iestādes nav uz to reaģējušas, Komisija varētu secināt, ka šīs iestādes nav

pamatojušas savus apgalvojumus un nav sniegušas vajadzīgos faktus, kas ļautu Komisijai izvērtēt konkrēto gadījumu (šajā sakarā skat. pēc analogijas Tiesas 1996. gada 26. septembra spriedumu lietā C-241/94 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4551. lpp., 36. un 37. punkts).

68 Komisija iebilst, ka prasītāja nav ņēmusi vērā kodeksa pielikuma otrās daļas a) apakšpunktā paredzēto pienākumu, kurā noteikts, ka investoram ir jāpierāda, ka viņš ir skaidri izlēmis ievērot daudz stingrākas normas, kurām ir vajadzīgi papildu ieguldījumi. Šis pienākums ir izskaidrojams ar īpaši striktiem vides atbalstu disciplīnas apstākļiem EOTK nozarē. Tāpat, pat ja prasītāja ir pareizi atsaukusies uz vadlīniju 3.2.1. punktu, tā pēc tam ir piemirsusi sniegt kaut mazāko norādi, kas pierādītu, ka tai ir jāuzņemas papildu izdevumi, kas noteikti vajadzīgi, lai sasniegtu ambiciozākus vides mērķus. Tādējādi Komisija apgalvo, ka prasītājai un Itālijas iestādēm bija jāpierāda, ka uzņēmums, kas ir atbalsta saņēmējs, ir nolēmis ievērot daudz stingrākas vides normas, kas saistītas ar papildu ieguldījumiem, ka paziņotajiem ieguldījumiem nav ražošanas mērķis, ka tehniski bija iespējams saglabāt lietošanā vecās vides iekārtas, tās pielāgojot jaunajām ražošanas iekārtām un, galu galā, ka ir bijuši izpildīti atļaujas nosacījumi. Tomēr lēmumā par procedūras sākšanu Komisija darija zināmas visas šīs šaubas, tādējādi ļaujot gan dalībvalstij, gan prasītājai apzināt visus iesniedzamos pierādījumus, neprasot iesniegt specifisku eksperta slēdzienu.

69 Otrkārt, prasītāja uzsver, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka paziņotie ieguldījumi bija nepieciešami sakarā ar pastāvošo vides iekārtu vecumu un sakarā ar šo iekārtu nepielāgojamību jaunajām ražošanas iekārtām. Komisija bija izdarījusi secinājumus par iekārtu vecumu, neievērojot objektīvus faktus un kodeksa pielikumā paredzēto principu par iekārtu nolietojuma attiecībā uz iekārtu atlikušo kalpošanas ilgumu

novērtēšanu. Tāpat Komisija nav ņēmusi vērā eksperta 1999. gada 30. septembra slēdzienu, ko Itālijas iestādes iesniedza pēc tās pieprasījuma, no kura bija redzams, ka vides iekārtu atlikušais kalpošanas ilgums bija vienāds vai augstāks par 25 %. Turklāt bija skaidrs, ka vecās vides iekārtas no tehniskā viedokļa pilnībā varēja tikt galā ar jaunās ražošanas iekārtas piesārņojuma (no)slodzi.

70 Par šo jautājumu prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu kā pierādījumu savākšanas pasākumu un, piemērojot Reglamenta 65. un 66. pantu un Tiesas EOTK statūtu 25. pantu, uzdot veikt ekspertīzi, kas domāta, lai parādītu, ka vecās vides iekārtas varēja turpināt darboties paralēli jaunajām ražošanas iekārtām, tādējādi pārbaudot apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

71 Komisija uz šo argumentu atbildēja, ka prasītāja jauc kodeksa pielikuma pirmās daļas b) apakšpunkta ii) daļā paredzēto nosacījumu par prasību par pastāvošo iekārtu atlikušo kalpošanas laiku vismaz 25 % apmērā ar iekārtu novecošanos, kas var likt uzņēmumiem tās nomainīt neatkarīgi no to atlikušā kalpošanas laika. Šajā gadījumā Komisija bija ņēmusi vērā eksperta 1999. gada 30. septembra slēdzienu un tā nebija apšaubījusi secinājumus, saskaņā ar kuriem iekārtu atlikušais kalpošanas laiks bija vismaz 25 %. Tomēr apstrīdētais lēmums nav pamatots ar šī nosacījuma neievērošanu, bet gan ar to, ka šīs iekārtas bija novecojušās un ka tās katrā ziņā ražošanas iekārtu veiktā remonta ietvaros būtu tikušas nomainītas. Apstrīdētajā lēmumā tas, ka uzņēmums varētu remontēt visas savas ražošanas iekārtas, saglabājot veco vides aprikojumu, nepastāvot jebkādam faktam, kas varētu pierādīt, ka tas bija tehniski iespējams, netiek uzskatīts par ticamu.

72 Šajā ziņā Komisija atzīmē, ka Itālijas iestāžu 2000. gada 15. februāra vēstulē ir norādīts, ka lēmums par ražošanas ieguldījumiem tika pieņemts nevis iekārtu

nolietojuma, bet gan to [morālās] novecošanās dēļ, jo šis iekārtas vairs neatbilda ražošanas prasībām. Turklāt no eksperta 1999. gada 30. septembra slēdziena izrietēja, ka vides ieguldījumi sastāv no ražošanas iekārtu daļējas nomaiņas, papildināšanas vai mainīšanas. Tomēr nevienā administratīvās procedūras vai tiesas procesa brīdī prasītāja nevarēja izskaidrot ekonomisko un ražošanas pamatojumu, kāpēc tā joprojām izmantotu vecās vides ierīces, kaut gan ražošanas iekārtas, kurās šīs ierīces ietilpa, tika nomainītas.

73 Attiecībā uz prasītājas pieteikumu par pierādījumu vākšanas pasākumiem Komisija uzskatīja, ka tas nav noderīgs strīda izskatīšanā, jo Pirmās instances tiesa, ievērojot Komisijas rīcībā esošo diskrecionāro varu, nevar lemt tās vietā un (tādējādi) mainīt tās nostāju (Pirmās instances tiesas ceturtās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja 1998. gada 2. aprīļa rīkojums lietā T-86/96 R *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* un *Hapag Lloyd*/Komisija, *Recueil*, II-641. lpp., 74. punkts).

74 Visbeidzot, prasītāja norāda, ka Komisijas vērtējums, kas ietverts apstrīdētā lēmuma 28. apsvērumā, saskaņā ar kuru ieguldījumi nebija pieņemami attiecībā uz atbalstiem, jo uzņēmumam bija jāveic jauni vides ieguldījumi tādēļ, ka uzņēmums atradās zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu, un tāpēc šādi ieguldījumi, lai ļautu turpināt prasītājas darbību, bija vajadzīgi no ekonomiskā viedokļa, arī ietvēra nopietnas kļūdas un bija diskriminējoši.

75 Saskaņā ar prasītājas teikto šis vērtējums nebija pamatots, jo tai nebija juridiska pienākuma izbeigt savu darbību, ja tā neveic vides darbus, ņemot vērā, ka tā jau ievēroja spēkā esošās vides normas. Vēl jo vairāk, Itālijas iestāžu 2000. gada 15. februāra vēstule, kurā bija minēta Komisijas izvirzītā informācija, tika kļūdaini

interpretēta, jo no šīs vēstules neizrietēja, ka, nepastāvot paziņotajiem ieguldījumiem, uzņēmuma un Pjombino centra līdzaspastāvēšana nebija vairāk iespējama, bet gan tikai, ka vides ieguldījumu izdarīšana būtu varējusi atvieglot turpmāk šādu līdzaspastāvēšanu.

- 76 Turklāt prasītāja uzdod jautājumu, vai pastāv citi gadījumi, kuros ir ticis izmantots princips, uz kuru Komisija ir atsaukusies apstrīdētā lēmuma 28. apsvērumā. Saskaņā ar prasītājas teikto Komisijas 1998. gada 28. oktobra Lēmums 2000/66/EOTK par atbalstiem, ko Itālija bija paredzējusi piešķirt metalurģijas uzņēmumam *Acciaierie di Bolzano SpA* (OV 2000, L 23, 65. lpp.), bija vienīgais precedents. Tomēr šis gadījums tika apskatīts pretēji apstrīdētajā lēmumā Komisijas pieņemtajai [nostājai]. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā īstenotā attieksme būtiski atšķiras no citiem līdzīgiem gadījumiem.
- 77 Komisija iebilst, ka prasītāja jauc principus, kas ir piemērojami atbalstiem, kas ir domāti, lai pielāgotu pastāvošās iekārtas obligātajām normām, un tos principus, kas ir piemērojami atbalstiem, lai stimulētu uzņēmumus izdarīt vēl ko papildus šīm normām. Šajā gadījumā nepastāvēja nekāda jauna obligāta norma, un tādējādi noteicošais vērā ņemamais fakts bija tas, ka uz uzņēmumu tika izdarīts ļoti spēcīgs sociālais spiediens, liekot izdarīt attiecīgos ieguldījumus, lai varētu turpināt ražot Pjombino. Turklāt Lēmums par *Acciaierie di Bolzano* [Bolcano tēraudlietuve] nebija salīdzināms ar šo gadījumu, jo šajā lietā uzņēmums bija sniedzis pierādījumu, ka tas bija uzņēmies “ieguldījumus, kas acīmredzami bija daudzārt pārāki” par tiem, kas bija paredzēti ar spēkā esošajām normām vides jautājumā.
- 78 Turklāt prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav sniegts pamatojums, jo Komisija nav norādījusi nedz iemeslus, nedz objektīvus faktus, pamatojoties uz kuriem tā ir uzskatījusi, ka paziņotie ieguldījumi bija saistīti ar ražošanu, nevis ar vides aizsardzību. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā tā aprobežojas ar to, ka tiek apstrīdēti paziņotajiem ieguldījumiem piemītošais vides mērķis, ko apstiprinājušas Itālijas iestādes, atturoties pamatot savu nepiekrīšanu un sniegt citus tehniskus faktus, pamatojoties uz kuriem var apstrīdēt šo iestāžu iesniegto eksperta slēdzienu, kurā nepārprotami ir parādīts paziņotajām intervencēm piemītošais vides raksturs.

Tāpat apstrīdētajā lēmumā nav minēti iemesli, kuru dēļ vecās iekārtas, kurām piemīt vides raksturs, katrā ziņā bija jānomaina, un iemesli, kuru dēļ šīs iekārtas nebija tehniski saderīgas ar jauno ražošanas iekārtu. Visbeidzot, apstrīdētajā lēmumā nav norādīts, kādēļ Itālijas iestāžu atbildes bija nepietiekamas. Tomēr tiktāl, ciktāl tai tika iesniegti dokumenti, Komisija nevarēja tos neņemt vērā un tai bija jādara zināms tās viedoklis par šiem dokumentiem, vai nu pieņemot Itālijas iestāžu sniegtos secinājumus, vai tehniski tos noraidot atbilstoši tās pienākumam ieņemt nostāju par dalībvalsts izteiktajiem iebildumiem un apsvērumiem (Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, no T-600/97 līdz T-607/97, T-1/98, no T-3/98 līdz T-6/98 un T-23/98 *Alzetta* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2319. lpp., 105. punkts).

- 79 Komisija norāda, ka pienākums sniegt pamatojumu nav absolūts un ka tai nav jāatbild uz visiem faktiskajiem un tiesiskajiem jautājumiem, ko ir izvirzījušas ieinteresētās personas, bet gan vienīgi jāņem vērā visi atbilstīgie šī gadījuma apstākļi. Turklāt nepilnība pamatojumā vienmēr nenozīmē, ka [tiesību akts] ir jāatceļ, ja pārējā pamatojuma daļā ir sniegts pietiekams pamats tiesību akta pieņemšanai (Tiesas 1987. gada 20. oktobra spriedums lietā 119/86 Spānija/Padome un Komisija, *Recueil*, 4121. lpp.). Šajā ziņā Komisija uzsver, ka tai nevar pārmest, ka tā šajā gadījumā nebūtu sniegusi vajadzīgo pamatojumu par normatīvajā ietvarā neietilpstošajiem parametriem, kā arī par faktiem, kas jāpierāda nevis Komisijai, bet dalībvalstij un uzņēmumam. Katrā ziņā lēmumā par procedūras sākšanu Komisija pilnīgi un detalizēti bija minējusi savas iebildes un bija norādījusi uz jautājumiem, par kuriem Itālijas iestādēm un prasītājam bija jāsniedz nepieciešamie pierādījumi, bet ko tās nebija izdarījušas.

2. Pirmās instances tiesas vērtējums

a) Ievada apsvērumi

- 80 Prasības atcelt tiesību aktu, kas celta pret Komisijas lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz EOTK līgumu, ietvaros EOTKL 33. panta otrajā teikumā ir noteikts,

ka Pirmās instances tiesas pārbaude “nevar būt par vērtējumu situācijai, kas izriet no ekonomiskiem faktiem un apstākļiem, ņemot vērā kurus [ir ticis pieņemts lēmums], izņemot gadījumu, ja pret Komisiju ir celts iebildums par pilnvaru nepareizu izmantošanu, vai par to, ka tā acīmredzami nav ievērojusi [EOTK] līgumu vai jebkuras citas tiesību normas attiecībā uz tā piemērošanu”. [Neoficiāls tulkojums]

81 Komisija apstrīdētā lēmuma 24. apsvērumā ir uzskatījusi, ka konkrētā gadījuma novērtējums ir jāveic, ievērojot kritērijus, kas minēti kodeksa pielikuma otrās daļas a) apakšpunktā, kur ir arī atsauce uz kodeksa pielikuma pirmās daļas b) apakšpunkta ii) daļā minētajiem kritērijiem. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šajos noteikumos noteiktie kritēriji ir šādi. Pirmkārt, ja uzņēmumi izvēlas nomainīt savas iekārtas, uz attiecīgajiem ieguldījumiem, ja tie ir bijuši vajadzīgi ekonomisku apsvērumu vai iekārtu vecuma dēļ, faktiski nevar tikt attiecināts vides atbalsts. Pastāvošo iekārtu atlikušajam kalpošanas laikam ir jābūt vismaz 25 % no to kopējā kalpošanas ilguma. Otrkārt, ar attiecīgajiem atbalstiem uzņēmums ir jāstimulē veikt “nozīmīgu ieguldījumu” vides aizsardzībā. Šis nozīmīgais ieguldījums var tikt konkretizēts, investoram parādot, ka tas ir skaidri nolēmis izvēlēties daudz stingrākas normas, kurām ir vajadzīgi papildu ieguldījumi, proti, ka pastāv lētāks risinājums, kas atbilst jauno ekoloģijas normu prasībām.

82 Turklāt vadlīniju 3.2.1. punktā ir minēts princips, saskaņā ar kuru “uz atbalstu, kas šķietami ir domāts vides aizsardzības pasākumiem, bet kas faktiski ir paredzēts vispārēja rakstura ieguldījumiem” nevar tikt attiecinātas vadlīnijas. Uz šo punktu attiecas tas pats pamatojums, kas ir minēts iepriekš ar kodeksa pielikumu noteiktajā pirmajā kritērijā.

83 Tāpat ir jāatgādina, ka tad, kad Komisija nolemj uzsākt formālu pārbaudes procedūru, tā vērsas pie dalībvalsts un potenciālā atbalsta saņēmēja, lai tie varētu paziņot savus argumentus, kas pierādītu, ka atbalsta projekts atbilst Līguma

piemērošanā paredzētiem izņēmumiem, jo šīs procedūras mērķis tieši ir Komisijai izskaidrot visus lietas apstākļus (skat. pēc analogijas Tiesas 1984. gada 20. marta spriedumu lietā 84/82 Vācija/Komisija, *Recueil*, 1451. lpp., 13. punkts).

- 84 Ja Komisijai ir skaidri jāformulē savas šaubas par atbalsta saderīgumu brīdī, kad tā uzsāk formālu procedūru, lai ļautu dalībvalstij un ieinteresētajām pusēm visiedarbīgāk kļiedēt šīs šaubas, tik un tā atbalsta sniedzējam un vajadzības gadījumā atbalsta saņēmējam ir jāatspēko minētās šaubas un jāpierāda, ka ieguldījumi atbilst atbalsta piešķiršanas noteikumiem (šajā sakarā skat. pēc analogijas Tiesas 2001. gada 22. marta spriedumu lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 41. un 45.–49. punkts). Tāpēc tas bija Itālijas iestāžu un prasītājas pienākums — pierādīt, ka apstrīdētie ieguldījumi bija pieņemami attiecībā uz atbalstu vides aizsardzībai un it īpaši — ka šiem ieguldījumiem bija uz vides aizsardzību vērsti mērķis, kas bija paredzēti piemērojamajās vadlīnijās un kodeksa pielikumā (šajā sakarā skat. pēc analogijas Tiesas 1994. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās no C-278/92 līdz C-280/92 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-4103. lpp., 49. punkts, un 2002. gada 19. septembra spriedumu lietā C-113/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-7601. lpp., 70. punkts).

- 85 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskata, ka *Lucchini* izdarītie ieguldījumi vides aizsardzībā attiecībā uz koksa iekārtām, tēraudlietuvī un domnas krāsnīm nebija pieņemami attiecībā uz atbalstiem par vides aizsardzību, jo tie tika izdarīti kā nosacījums vai (finansiālas) sekas, kas ir nepieciešami ražošanai vajadzīgiem ieguldījumiem, un tāpēc, ka Itālijas iestādes nebija pierādījušas, ka ieguldījumi bija uzņēmuma apzināta lēmuma uzlabot vides aizsardzību rezultāts (29. apsvērums). Šī iemesla dēļ Komisija pamatojas uz šādiem faktiem: šo ieguldījumu izdarīšana izrietēja no vajadzības nodrošināt darbību zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu (28. apsvērums) un, tā kā ražošanas iekārtas bija jānomaina sakarā ar to tehnisko nolietojumu, bija grūti atzīt, ka agrākais vides aprīkojums varēja tikt uzturēts darba režīmā, paliekot saderīgam ar jauno ražošanas iekārtu (26. un 29. apsvērums).

b) Par jautājumu, vai paziņoto vides ieguldījumu priekšmets ir ļaut turpināt uzņēmuma darbību sakarā ar tā atrašanos zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu

86 Apstrīdētajā lēmumā ir atzīmēts, ka Itālijas iestādes bija norādījušas, ka vides aizsardzības uzlabošana bija izrādījusies nepieciešama pat pirms ieguldījumu plāna ražošanas iekārtu modernizācijai un racionalizācijai sakarā ar rūpnīcas atrašanos zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu. Tādējādi saskaņā ar apstrīdēto lēmumu Komisija varēja secināt tikai, ka “vides ieguldījumi bija vajadzīgi, lai ļautu uzņēmumiem turpināt veikt savu ekonomisko darbību, un ka tādējādi ieguldījumu noteicošajam iemeslam bija ekonomisks raksturs” (28. apsvēruma).

87 Tomēr tas, ka prasītāja atradās zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu, nekādā veidā nelika veikt jaunus ieguldījumus “ekonomisku apsvērumu dēļ”, ņemot vērā, ka vienīgais prasītājas pienākums bija atbilst spēkā esošo normu prasībām. Tieši šādā kontekstā ir jāsaprot Itālijas iestāžu apgalvojums, kurā Komisijai administratīvā procesa ietvaros bija norādīts, ka prasītāja vēlējas uzņemties vēl ko papildus obligātajām normām, lai ļautu “līdzāspastāvēt metalurģijas realitātei un tātad ar to saistītajai nodarbinātībai ar no tā izrietošo sociālo realitāti” (pirmais paziņojums par atbalsta projektu, 9. punkta pirmā daļa). Šajā ziņā nav strīda par to, ka ar Pjombino rūpnīcā pastāvošajām iekārtām tika ievērotas spēkā esošās normas.

88 Tādējādi Komisija no prasītājas [labās] gribas uzņemties vēl ko papildus spēkā esošajām obligātajām normām, sniedzot nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā, lai varētu atbildēt uz tās ierīkošanas vietas tuvumā dzīvojošo iedzīvotāju raizēm, nevarēja izdarīt secinājumus, ka šie “ieguldījumi jebkurā gadījumā būs nepieciešami ekonomisku apsvērumu dēļ” kodeksa pielikuma pirmās daļas b) apakšpunkta ii) daļas nozīmē.

89 Tādēļ, nepastāvot nepieciešamībai izskatīt apgalvoto nediskriminācijas principa pārkāpumu salīdzinājumā ar *Acciaierie di Bolzano* lietu, ir jāsecina, ka, apstrīdētā lēmuma 28. apsvērumā atzīstot, ka sakarā ar rūpnīcas atrašanos zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu vides ieguldījumi bija vajadzīgi, lai ļautu prasītājai turpināt savu ekonomisko darbību, un ka līdz ar to ieguldījumu noteicošajam iemeslam bija ekonomisks raksturs, Komisija kļūdaini ir izmantojusi kritēriju, kas nav minēts starp šajā nolūkā piemērojamiem kritērijiem. Tādējādi minētais apsvērums ir pieņemts, pieļaujot tiesību kļūdu.

c) Par jautājumu, vai ieguldījumi vides aizsardzībā ir izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai, par Itālijas iestāžu sniegtajiem pierādījumiem un par lētāka risinājuma iespēju

i) Par ieguldījumiem koksa iekārtās

— Par jautājumu, vai ieguldījumi koksa iekārtās ir tikuši izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ražošanai vajadzīgajiem ieguldījumiem

90 Vispirms ir jāatgādina, ka ieguldījumu programma ražošanas iekārtu modernizācijai un racionalizācijai, kas tika veikta Pjombino rūpnīcā 1997. gadā, attiecās, kā tas ir norādīts iepriekš 18. punktā, pirmkārt, uz domnas krāsns nomainītu čuguna ražošanas iekārtās ar citu (10. apsvērums) un, otrkārt, uz tēraudlietuvē pastāvošo konverteru nomainītu ar jauniem (11. apsvērums). Uz koksa iekārtām neattiecās ražošanas darbības, par kurām Komisija tika informēta ar 1997. gada 10. decembra vēstuli divu Itālijas iestāžu paziņojumu par ieguldījumu projektiem šajā rūpnīcā saražotajai produkcijai ietvaros.

- 91 Lēmumā par procedūras sākšanu Komisija uzskatīja, ka bija apšaubāmi, ka paziņotie ieguldījumi attiecībā uz koksa iekārtām — proti, jaunā ogļu transportēšanas sistēma ar ekoloģisko slidenti, krāšņu piekraušanas sistēmas, krāsns iemūrēšana, izmantojot speciālo keramikas metināšanu, jaunas durvis koksa kamerām, papildu elektriskā kabīne un cita starpā koksa iekārtu 27 krāšņu baterijas uzlādes plāna pielāgošana, — bija vienīgi vides aizsardzībai domāti ieguldījumi, kam nebija ietekmes uz ražošanas procesu (skat. lēmuma par procedūras sākšanu 9. lpp., labās puses ailes trešā daļa, otrais teikums). To darot, Komisija neapgalvoja, ka šie ieguldījumi bija domāti, lai nomainītu koksa iekārtu ražošanas iekārtas, bet tomēr apšaubīja to vienīgi uz vidi vērsto mērķi un to ietekmes neesamību uz ražošanas procesu.
- 92 Pirmās instances tiesa tomēr uzskata, ka šāda argumentācija nav atbilstīga attiecībā uz piemērojamo tiesisko ietvaru, ņemot vērā, ka, kaut arī kodeksa pielikumā ir aizliegti atbalsti ieguldījumiem, kas jebkurā gadījumā varētu būt vajadzīgi sakarā ar ekonomiskiem apsvērumiem vai iekārtu vecumu, šajā pielikumā nav aizliegti atbalsti ieguldījumiem, kuriem var būt ietekme uz ražošanas procesu. Šajā gadījumā kodeksa pielikumā ir tikai prasīts, ka jebkāda priekšrocība, kas ir saistīta ar ražošanas izmaksu samazināšanos, ir jāatskaita. Tādējādi, lai ieguldījumus varētu attiecināt uz vides atbalstiem, nav vajadzīgs, lai paziņoto ieguldījumu mērķis būtu vērsts vienīgi uz vides aizsardzību, izslēdzot jebkādu citu mērķi, un lai tiem nebūtu nekādas ietekmes uz ražošanas jaudu. Ieguldījums, kas orientēts uz vides mērķi, nevar tikt atzīts par nepieņemamu tikai tāpēc, ka tam var būt ietekme uz ražošanu.
- 93 Katrā ziņā ir jāatzīmē, ka apstrīdētajā lēmumā šī argumentācija nav tikusi pārņemta, jo tajā aprobežojas ar uzskatu, ka ieguldījumi koksa iekārtās — tāpat kā tostarp citi Itālijas iestāžu paziņotie ieguldījumi attiecībā uz prasītāju — ir tikuši izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai. Šis pamatojums var tikt precizēts ar lēmuma par procedūras sākšanu saturu, kurā ir minēts, ka, pat ja paziņotie ieguldījumi nebija tieši saistīti ar jaunu ražošanas

aprikojumu, tie ir bijuši vajadzīgi, lai nodrošinātu modernizācijai un ražošanas iekārtu paplašināšanai paredzēto ieguldījumu pastāvīgumu vai lai atbilstu ierīkotās ražošanas jaunajai jaudai (skat. lēmuma par procedūras sākšanu 3. lpp., labās puses ailes priekšpēdējā daļa, otrais teikums).

- 94 Neraugoties uz to, Pirmās instances tiesa uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā kļūdaini uzskatīts, ka ieguldījumi koksa iekārtās ir tikuši izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai. No Itālijas iestāžu paziņojumu par iepriekš minētajiem ieguldījumu projektiem Pjombino rūpnīcā veiktajai ražošanai satura izriet, ka uz koksa iekārtām, atšķirībā no domnas krānsns vai tēraudlietuves, neattiecās šie ražošanas ieguldījumi. Tādējādi attiecībā uz šo jautājumu apstrīdētais lēmums ir kļūdainis tāpēc, ka uz koksa iekārtām neattiecās ražošanas ieguldījumi.
- 95 Turklāt ir jāatzīmē, ka, ja apstrīdētais lēmums un lēmums par procedūras sākšanu būtu jāinterpretē tādā nozīmē, ka ieguldījumi koksa iekārtās bija (uzskatāmi) par nosacījumu vai neizbēgamām sekām ražošanas iekārtu atjaunošanai domnas krāsnī un tēraudlietuvē, ir jāatzīst, ka ne apstrīdētajā lēmumā, ne lēmumā par procedūras sākšanu nav nekāda izskaidrojuma, ar ko varētu pamatot šādu novērtējumu, un ka tādējādi apstrīdētajā lēmumā nav sniegts pamatojums.
- 96 Visbeidzot, kaut arī apstrīdētais lēmums un lēmums par procedūras sākšanu būtu jāinterpretē tādā nozīmē, ka ieguldījumi koksa iekārtās bija nosacījums vai neizbēgamas finansiālas sekas ražošanas aprikojuma atjaunošanai vispār, ir jāatzīmē, ka visa administratīvā procesa garumā Komisija no Itālijas iestādēm bija saņēmusi detalizētus izskaidrojumus attiecībā uz dažādajiem ieguldījumiem koksa iekārtās piemītošo vides raksturu, it īpaši par veidu, kādā ar šiem ieguldījumiem bija jāsamazina gāzes un putekļu emisijas, un ka sakarā ar šiem izskaidrojumiem Komisija nevarēja bez jebkāda pamatojuma aprobežoties ar apgalvojumu, ka

ieguldījumi koksa iekārtās tika izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas bija vajadzīgi ražošanai. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbalsta kodeksa pielikumā ir paredzēts, ka Komisija piesaista neatkarīgus ekspertus, pārbaudot valsts atbalstus vides aizsardzībai, un tie varēja Komisijai ļaut precizēt tās argumentāciju par šo jautājumu.

— Par jautājumu par Itālijas iestāžu sniegtajiem pierādījumiem

97 Pirmās instances tiesa arī uzskata, ka tas nav pamatots, ka apstrīdētajā lēmumā kļūdaini tiek apgalvots, ka Itālijas iestādes nav sniegušas nekādus pierādījumus par to, ka vides ieguldījumi koksa iekārtās atbilst uzņēmuma apzinātam lēmumam uzlabot vides aizsardzību. No vairākiem Itālijas iestāžu paziņotajiem dokumentiem administratīvā procesa ietvaros izriet, ka šīs iestādes vairākkārt bija sniegušas Komisijai faktus, no kuriem tā varēja redzēt prasītājas [labo] gribu attiecībā uz koksa iekārtām pieņemt stingrākas ekoloģiskās normas nekā obligātās, lai sniegtu nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā.

98 Tādējādi pirmā un otrā atbalsta projekta paziņojumi, ko Itālijas iestādes izdarīja 1999. gada 16. martā un 29. novembrī, ietvēra koksa iekārtās paredzēto ieguldījumu aprakstu (skat. 1999. gada 16. marta un 29. novembra vēstules, 9. punkts), kā arī vides priekšrocību, kas var tikt panāktas šo ieguldījumu rezultātā, izklāstu (skat. 1999. gada 16. marta vēstuli, 10. punkts, un 1999. gada 29. novembra vēstuli, 10. punkts).

99 Tāpat, atbildot uz Komisijas 1999. gada 19. aprīļa skaidri izteikto pieprasījumu par to, ka tai ir jāsniedz informācija par tiem vides piesārņojuma līmeņiem, kas ir tikuši sasniegti ar pastāvošajām iekārtām, kā arī tiem piesārņojuma līmeņiem, kas rastos plānoto intervenču rezultātā salīdzinājumā ar obligātajām spēkā esošajām normām,

Itālijas iestādes iesniedza prasīto informāciju savas 1999. gada 29. novembra vēstules pielikumā. Šis pielikums ietvēra detalizētu tabulu attiecībā uz koksas iekārtām par katru šai iekārtai paredzēto ieguldījumu, pirmkārt, par piesārņojošo emisiju līmeni, kas atbilst obligāto normu prasībām, otrkārt, par esošo iekārtu sasniegto piesārņojošo emisiju līmeni un, treškārt, par paziņoto ieguldījumu rezultātā sasniedzamo piesārņojošo emisiju līmeni. Šī informācija tika atkārtota apstrīdētajā lēmumā. No šīs tabulas izriet, pirmkārt, ka koksas iekārtās pastāvošās iekārtas atbilda obligāto normu prasībām jautājumā par piesārņojošām emisijām un, otrkārt, ka līmeņi, kas tiktu sasniegti pēc paredzētajām intervencēm, bija zemāki par tiem, kas tika sasniegti ar pastāvošajām iekārtām un tād arī zemāki par obligātajās normās paredzētajiem līmeņiem.

100 Turklāt, atbildot uz citu Komisijas 1999. gada 19. aprīlī izteikto pieprasījumu par to, ka ir jāveic neatkarīga ekspertīze, lai konstatētu, ka paziņotie atbalsti neatbilst ieguldījumiem, kuri jebkurā gadījumā bija vajadzīgi sakarā ar iekārtu vecumu, un ka šo iekārtu kalpošanas laiks vēl joprojām ir pietiekami ilgs (vismaz 25 % saskaņā ar kodeksa pielikumu), Itālijas iestādes iesniedza eksperta slēdzienu. Tajā bija teikts, ka iekārtu, uz kurām attiecas paziņotie atbalsti, kalpošanas ilgums ir lielāks par 25 %. Šajā slēdzienā bija pārbaudīti arī visi darbi, kas bija paredzēti, lai noteiktu situāciju pirms un pēc intervences. Šīs pārbaudes ietvaros tajā skaidri bija minēts, no kā sastāv katra interence, un definēta ieguldījumu rezultātā sasniedzamā uzlabošanās.

101 Visbeidzot, atbildot uz vēlāku Komisijas 2000. gada 17. janvārī izteiktu pieprasījumu par to, ka tai ir jāiesniedz informācija par vides piesārņojuma līmeņiem, kas izriet no otrajā atbalsta projektā koksas iekārtās plānotajām intervencēm salīdzinājumā ar obligātajām normām un ar agrāk izdarītajiem ieguldījumiem, kā arī katrā iekārtā veiktās pielāgošanās veidu, Itālijas iestādes sniedza prasīto informāciju savā 2000. gada 15. februāra vēstulē. Lēmumā par procedūras sākšanu ("Ieguldījumu ietekme uz vidi", 1. tabula) dažādiem koksas iekārtās paredzētajiem ieguldījumiem bija atkārtots, pirmkārt, piesārņojošo emisiju līmenis, kas atbilst obligāto normu

prasībām; otrkārt, piesārņojošo emisiju līmenis pirms pirmajam atbalsta projektam paredzētajiem ieguldījumiem; treškārt, sakarā ar pirmajam atbalsta projektam paredzētajiem ieguldījumiem sasniegtais piesārņojošo emisiju līmenis un, ceturtkārt, otrajā atbalsta projektā paziņoto ieguldījumu rezultātā sasniedzamais piesārņojošo emisiju līmenis. No minētās tabulas izriet, ka pirms pirmā projekta un pēc otrā projekta pastāvošā piesārņojošo emisiju līmeņa samazinājums bija apmēram 25 %.

102 Tomēr ne lēmuma par procedūras sākšanu, ne apstrīdētā lēmuma ietvaros Komisija nav sniegusi argumentus, ar kuriem varētu atspēkot Itālijas iestāžu sniegtos pierādījumus, kuros detalizētā un aprēķināmā veidā bija minēti dažādie ieguldījumi vidē, kas izrietēja no koksa iekārtās paredzētajiem ieguldījumiem.

103 Tādējādi apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, jo tajā, neanalizējot iepriekš minētos faktus, tiek apgalvots, ka Itālijas iestādes nav sniegušas nevienu pierādījumu, lai pierādītu, ka vides ieguldījumi koksa iekārtās atbilst apzinātam lēmumam uzlabot vides aizsardzību.

— Par lētāka risinājuma esamību

104 Attiecībā uz jautājumu par to, vai pastāvēja lētāks risinājums, vai arī par to, vai agrākais vides aprīkojums varēja būt saderīgs ar “jaunajām ražošanas iekārtām”, ir pietiekami atzīmēt, ka uz koksa iekārtām atšķirībā no domnas krāsns un tēraudlietuves neattiecās ražošanas ieguldījumi, ko Itālijas iestādes paziņoja Komisijai 1997. gada 10. decembrī.

105 Iztrūkstot šādiem ražošanas ieguldījumiem un ņemot vērā koksa iekārtu agrākā vides aprikojuma atlikušo kalpošanas ilgumu, kas tika apstiprināts ar Komisijas pieprasījuma rezultātā sniegto eksperta slēdzienu, kā arī Itālijas iestāžu sniegtos norādījumus, lai salīdzinātu vides piesārņojuma līmeņus pirms un pēc paziņotajiem ieguldījumiem, šīs iestādes tāpat varēja atsaukties uz to, ka koksa iekārtu vides aprikojums varēja vēl (turpināt) darboties un ka tas bija arī lētāks risinājums, lai atbilstu spēkā esošo vides normu prasībām. Ar šādiem nosacījumiem Komisijai bija jāpierāda, ka agrākais vides aprikojums nebija darboties spējīgs.

106 Tādējādi apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, jo tajā tiek apgalvots, ka “nav ticis sniegts neviens pierādījums par to, ka agrākais aprikojums patiešām varēja būt saderīgs ar jauno ražošanas iekārtu” (apstrīdētais lēmums, 26. apsvērums), vai ka “ir grūti atzīt, ka pēc galvenās ražošanas iekārtas nomaiņas sakarā ar tās tehnisko nolietošanos, ar to saistītais vides aizsardzības aprikojums varēja turpināt ierasti darboties” (27. apsvērums).

— Par jautājumu par to, vai ieguldījumi koksa iekārtās pieļauj nozīmīgu vides aizsardzības uzlabošanos

107 Apstrīdētajā lēmumā (35. apsvērums) ir atzīmēts, ka no 1999. gada novembrī paziņotā otrā ieguldījumu projekta izrietošie vides uzlabojumi ir jāsalīdzina ar 1999. gada martā paziņotā pirmā projekta uzlabojumiem, nevis ar līmeņiem, kādi bija pirms pirmā projekta. Šajā ziņā apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka “Itālijas iestādes nav paziņojušas otro ieguldījumu daļu kā pirmā paziņojuma pielikumu” un ka pašas Itālijas iestādes “par sākotnējiem piesārņojuma līmeņiem uzskatīja tos

līmeņus, kas tika panākti ar [1999. gada] martā paziņotajiem ieguldījumiem". Pamatojoties uz to, lēmumā tiek uzskatīts, ka otrā atbalsta projekta rezultātā panāktie uzlabojumi nav nozīmīgi, kas vedina secināt, ka otrajā atbalsta projektā paziņotie ieguldījumi nav pieņemami attiecībā uz vides atbalstiem.

- 108 Šai argumentācijai trūkst faktiskā pamatojuma. Nebūtu precīzi teikt, ka Itālijas iestādes nebija paziņojušas ieguldījumu otro daļu kā pirmās daļas pielikumu, ņemot vērā, ka pirmais atbalsta projekts tika sākotnēji paziņots 1999. gada 16. martā un no jauna prezentēts 29. novembrī kopā ar otro atbalsta projektu. Abi projekti būtībā bija saistīti. Gan pirmā, gan otrā atbalsta projekta mērķis bija likvidēt ogļu un gāzes putekļu izplūdes. Tomēr, lai nonāktu pie putekļu likvidēšanas, abos projektos bija paredzēts ierīkot jaunu vides aprīkojumu krāsns un (novadīšanas) teknes līmenī (pirmā atbalsta projekta A.4 darbība un otrā atbalsta projekta A.1 darbība). Turklāt, lai panāktu gāzu emisiju likvidēšanu, abos projektos bija paredzēta jauna vides aprīkojuma ierīkošana attiecībā uz koksa kameru vārtiem (pirmā atbalsta projekta no A.6 līdz A.8 darbība un otrā atbalsta projekta no A.3 līdz A.6 darbība).

- 109 Turklāt, atbildot uz Komisijas 2000. gada 17. janvāri izteiktajiem jautājumiem par otrajā atbalsta projektā koksa iekārtās plānotajām intervencēm, Itālijas iestādes konkrēti savā 2000. gada 15. februāra vēstulē norādīja, ka "darbība attiecībā uz koksa iekārtām, kuras realizācija ir paredzēta attiecīgajā projektā, ietilpst iepriekš paziņotās darbības pagarinājuma ietvaros (Nr. 145/99)" un ka, pat ja šī darbība ir tikusi nolemta vēlāk un neatkarīgi, tās "mērķis ir optimizēt iepriekšējo darbību ietvaros panāktos rezultātus, joprojām samazinot piesārņojuma līmeņus, kas izriet no emisijām, kuras nav novadāmas". Turklāt savos apsvērumos par lēmumu par procedūras sākšanu Itālijas iestādes atzīmēja, ka, "pat ja tās ir tikušas paziņotas divos posmos, vides ieguldījumi koksa iekārtās tika izdarīti vēlāk vienas programmas ietvaros; tāpēc rezultāti, kas izpaužas kā emisiju robežas, kas salīdzināmas ar

iepriekšējo situāciju, ir tie, kas tika norādīti pēc pēdējās ieguldījuma izdarīšanas” (2000. gada 18. jūlija vēstule[, 5. lpp.]).

- 110 Turklāt apstrīdētajā lēmumā nevar apgalvot, ka Itālijas iestādes par sākotnējiem piesārņojuma līmeņiem bija uzskatījušas tos līmeņus, kas tika panākti ar 1999. gada martā paziņotajiem ieguldījumiem, neņemot vērā, ka, tā rīkojoties, Itālijas iestādes bija aprobežojušās ar Komisijas prasīto datu iesniegšanu. Lai atbildētu uz pieprasījumiem, ko Komisija bija izteikusi savā 2000. gada 17. janvāra vēstulē, Itālijas iestādes ar 2000. gada 15. februāra vēstuli iesniedza tabulu, kurā bija detalizēts piesārņojošo emisiju līmenis, kas atbilda spēkā esošo obligāto normu prasībām pēc pirmā un pēc otrā projekta.
- 111 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā nav sniegts pamatojums, jo tajā aprobežojas ar to, ka tiek uzskatīts, ka otrajā atbalsta projektā panāktie ieguldījumu rezultāti, kas attiecas uz vides uzlabošanu, ir jāsalīdzina ar pirmā projekta noslēgumā panāktajiem rezultātiem un ar līdz pirmajam projektam pastāvošo situāciju, nenorādot apsvērumus, kas noveda Komisiju pie Itālijas iestāžu minēto iemeslu apšaubīšanas administratīvās procedūras ietvaros.

— Secinājumi par koksa iekārtām

- 112 No iepriekš minētā izriet, ka attiecībā uz Itālijas iestāžu paziņotajiem ieguldījumiem par koksa iekārtām apstrīdētais lēmums nav spēkā esošs šādu iemeslu dēļ.
- 113 Pirmkārt, apgalvojums, saskaņā ar kuru vides ieguldījumi tika veikti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai, ir kļūdaini attiecībā uz

koksa iekārtām Itālijas iestāžu paziņoto ražošanas ieguldījumu neesamības dēļ attiecībā uz šo iekārtu, un tas, ņemot vērā EOTKL 15. pantu, nav pietiekami pamatots tajā nozīmē, ka no apstrīdētā lēmuma nav noprotams, kādā sakarā, ņemot vērā izskaidrojumus, ko par šo jautājumu sniegušas Itālijas iestādes, ieguldījumi attiecībā uz koksa iekārtām varēja tikt izdarīti kā nosacījums vai neizbēgamas sekas ražošanas iekārtu domnas krāsnī un tēraudlietuvē atjaunošanai vai kā nosacījums vai sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai vispār.

114 Otrkārt, apgalvojums, saskaņā ar kuru Itālijas iestādes nav sniegušas nekādus pierādījumus par to, ka vides ieguldījumi koksa iekārtās atbilst apzinātam lēmumam uzlabot vides aizsardzību, nav, ņemot vērā EOTKL 15. pantu, pietiekami pamatots, jo apstrīdētajā lēmumā netiek pārbaudīti fakti, ko Itālijas iestādes administratīvās procedūras ietvaros ir sniegušas par šo jautājumu.

115 Treškārt, apgalvojumi, saskaņā ar kuriem “nav ticis sniegts neviens pierādījums par to, ka agrākā iekārta patiešām varēja būt saderīga ar jauno ražošanas iekārtu”, un par to, ka “ir grūti atzīt, ka pēc galvenās ražošanas iekārtas nomaiņas sakarā ar tās tehnisko nolietošanos ar to saistītie vides aizsardzības aprikojumi varēja turpināt ierasti darboties”, nav, ņemot vērā EOTKL 15. pantu, pietiekami pamatoti, jo apstrīdētajā lēmumā nav norādīti iemesli, kuru dēļ šajā sakarā ir jānoraida Itālijas iestāžu administratīvās procedūras ietvaros sniegtie fakti.

116 Ceturtkārt un visbeidzot, apgalvojums, saskaņā ar kuru ieguldījumu, kas attiecas uz vides uzlabojumiem, rezultāts, kas panākts ar otro atbalsta projektu par koksa iekārtām, ir jāsalīdzina ar pirmā projekta noslēgumā iegūto rezultātu un ar situāciju, kāda pastāvēja līdz pirmajam projektam, ir kļūdaini, jo Komisija nav norādījusi

iemeslus, kādēļ tā ir uzskatījusi, ka tai bija jāizslēdz informācija, ko Itālijas iestādes sniedza par šo jautājumu administratīvās procedūras laikā.

ii) Par ieguldījumiem domnas krāsnī un tēraudlietuvē

- 117 Runājot par Itālijas iestāžu paziņotajiem ieguldījumiem attiecībā uz domnas krāsnī un tēraudlietuvī, prasītājas apgalvojumam, saskaņā ar kuru Komisija kļūdaini apgalvoja, ka Itālijas iestādes nav sniegušas pierādījumus par to, ka ieguldījumi bija uzņēmuma pārdomāta lēmuma uzlabot vides aizsardzību rezultāts, nevar piekrist.
- 118 Atšķirībā no ieguldījumiem, kas attiecas uz koksa iekārtām, attiecībā uz kuriem nepastāvēja jaunas ražošanas iekārtas, pierādīt ekonomisku iemeslu neesamību attiecībā uz ieguldījumiem domnas krāsnīs un tēraudlietuves vides aprīkojumā izrādījās nepieciešami sakarā ar izmaiņām šo pašu iekārtu ražošanas aprīkojumā.
- 119 Tik tiešām, tas tā ir, ka Itālijas iestādes tāpat kā gadījumā ar koksa iekārtām ir sniegušas Komisijai faktus, no kuriem redzams, ka domnas krāsnīs un tēraudlietuves jaunais vides aprīkojums uzlabotu vides aizsardzību. Tā pirmā atbalsta projekta paziņošana, ko Itālijas iestādes izdarīja 1999. gada 16. martā un 29. novembrī, ietvēra arī šajās divās iekārtās paredzēto ieguldījumu aprakstu un priekšrocību, kuras varētu tikt iegūtas šo ieguldījumu rezultātā, izklāstu. Tāpat, atbildot uz Komisijas 1999. gada 19. aprīļa pieprasījumu par ar pastāvošajām iekārtām sasniegtajiem vides piesārņojuma līmeņiem un tiem vides piesārņojuma līmeņiem, kas izriet no plānotajām intervencēm salīdzinājumā ar spēkā esošajām obligātajām normām,

Itālijas iestādes (savā) 1999. gada 29. novembra vēstulē ir iesniegušas divas tabulas, kurās ir detalizēta prasītā informācija attiecīgi par domnas krāsni un tēraudlietuvi. No šīm tabulām izriet, ka šajās divās iekārtās pastāvošās iekārtas bija atbilstošas saskaņā ar obligāto normu prasībām izpildāmajiem piesārņojošo emisiju līmeņiem un ka līmeņi, kas tika sasniegti pēc intervences, bija par tiem zemāki. Turklāt Itālijas iestāžu iesniegtajā eksperta slēdzienā tāpat tika pārbaudīti ieguldījumi, kas attiecas uz domnas krāsni un tēraudlietuvi, lai noteiktu situāciju pirms un pēc intervences, un detalizēta uzlabošanās, kas bija jāpanāk šo divu iekārtu aprīkojumā paredzēto ieguldījumu rezultātā.

- 120 Tomēr, kaut arī tas tā ir, ka no šiem faktiem bija redzama prasītājas [labā] griba pieņemt stingrākas ekoloģiskās normas un šādi sniegt nozīmīgu ieguldījumu vides aizsardzībā, Itālijas iestādes nebija pierādījušas, ka paziņotie ieguldījumi, kas attiecas uz domnas krāsni un tēraudlietuvi, bija uzņēmuma pārdomāta lēmuma uzlabot vides aizsardzību rezultāts un neatbilda ekonomiskiem iemesliem.
- 121 Lēmumā par procedūras sākšanu Komisija skaidri ir minējusi savas šaubas par šajās iekārtās paziņoto ieguldījumu vides vai ekonomisko pamatojumu un par pierādījumu nesniegšanu šajā sakarā no Itālijas iestāžu puses.
- 122 Tātad šajā lēmumā, pirmkārt, tika atzīmēts, ka galvenais bija konstatēt iemeslu, kādēļ investors bija nolēmis izdarīt šos ieguldījumus, ņemot vērā, ka metalurģijas atbalstu kodeksa pielikumā bija izslēgti sakarā ar ekonomiskiem apsvērumiem izdarīti ieguldījumi. Otrkārt, lēmumā bija minēts, ka sniegtās informācijas pirmās pārbaudes rezultātā tika nonākts pie secinājuma, ka vispirmām kārtām ieguldījumi ir tikuši veikti ekonomisku iemeslu dēļ.

- 123 Lēmumā par procedūras sākšanu arī bija uzsvērts, ka Itālijas iestādes nebija sniegušas pierādījumus par to, ka ieguldījumi tika izdarīti sakarā ar vides, nevis ekonomiskiem apsvērumiem. Turklāt šajā lēmumā bija minēts, ka Itālijas iestādes nebija sniegušas pierādījumus par to, ka, ja bija notikusi aprīkojuma vai iekārtu nomaiņa, investors nepārprotami bija pieņēmis lēmumu izvēlēties augstākas normas, kurām ir vajadzīgi papildu ieguldījumi, kas nozīmē, ka pastāvēja lētāks risinājums, kas atbilstu likumīgo normu prasībām.
- 124 Itālijas iestādes uz lēmumā par procedūras sākšanu izteiktajām iebildēm atbildēja ar 2000. gada 18. jūlija vēstuli, kurā tās aprobežojās ar atkārtotu domnas krāsns un tēraudlietuves iekārtu paziņotajiem ieguldījumiem piemītošo vides, nevis ekonomiskā mērķa apstiprināšanu, nesniedzot nedz papildu paskaidrojumus, nedz arī pierādījumus šī apgalvojuma atbalstam.
- 125 Tātad Itālijas iestādes aizstāvēja viedokli, “ka no iepriekš minētā nepārprotami izriet, ka plāns par paziņotajiem vides ieguldījumiem ir ticis realizēts ar mērķi panākt nozīmīgu vides aizsardzības uzlabošanos, neskarot ieguldījumus, kuriem piemīt ražošanas raksturs [...]”, un “ka no iepriekš minētā skaidri izriet, ka sabiedrība *Lucchini* ir nolēmusi izvēlēties būtiski augstākus līmeņus vides aizsardzībai, neskarot ražošanas ieguldījumus, kuriem nebija nepieciešami nekādi ieguldījumi vides aizsardzības sistēmu veidošanā, lai ievērotu spēkā esošo normu par emisijām prasības, un ka tātad visi paziņotie ieguldījumi ir jāuzskata par papildu ieguldījumiem”.
- 126 Šīs atbildes netika papildinātas ar papildu datiem, kas pamatotu, ka pastāvēja lētāks risinājums un ka tātad uzņēmums nepārprotami bija izdarījis izvēli par labu

stingrākām normām, kurām bija vajadzīgi papildu ieguldījumi. Ar šādiem nosacījumiem ar šiem pārmetumiem nevar atspēkot Komisijas lēmumā par procedūras sākšanu izteiktās šaubas attiecībā uz attiecīgajās divās iekārtās (izdarītajiem) paziņotajiem ieguldījumiem piemērošo vides, nevis ekonomisko pamatojumu.

127 Turklāt attiecībā uz jautājumu par to, vai pastāvošās vides iekārtas varēja vai nevarēja būt saderīgas ar jaunajām ražošanas iekārtām, apstrīdētajā lēmumā ir atzīmēts, ka Itālijas iestādes nav sniegušas nevienu pierādījumu apgalvojuma, saskaņā ar kuru agrākais vides aprīkojums patiešām varēja būt saderīgs ar jaunajām ražošanas iekārtām tāpēc, ka šis aprīkojums nebija novecojies, un tas būtu varējis tikt izmantots kopā ar jaunajām ražošanas iekārtām, ievērojot ekoloģisko normu prasības (25. un 26. apsvērums), atbalstam.

128 Šādā pašā idejiskā secībā apstrīdētajā lēmumā ir atzīmēts, pirmkārt, ka šis Itālijas iestāžu apgalvojums ir jo mazāk ticams tāpēc, ka, ņemot vērā iekārtu vecumu — tās [darbojas] kopš 1971. un 1978. gada —, ir grūti atzīt, ka vides aprīkojums varēja turpināt darboties paralēli jaunajām ražošanas iekārtām, otrkārt, ka ekspertīzes slēdzienā ir apstiprināts, ka vides aprīkojuma kalpošanas ilgums atbilst rūpnīcas, kuras sastāvdaļa tas ir, darbības ilgumam un, treškārt, ka, ņemot vērā vajadzību nomainīt ražošanas iekārtas sakarā ar to novecošanos, ir grūti atzīt, ka ar tām saistītais vides aprīkojums varēja turpināt ierasti darboties (27. apsvērums).

129 Kaut arī agrākais domnas krāsns un tēraudlietuves vides aprīkojums varēja būt saderīgs ar jaunajām ražošanas iekārtām un tas šādi varēja būt atbilstošs obligāto

spēkā esošo normu prasībām, un tādējādi paziņotie ieguldījumi būtu uzņēmuma pārdomāta lēmuma uzlabot vides aizsardzību rezultāts, jo neizbēgami būtu runa par papildu ieguldījumiem, kas ļauj pieņemt vēl stingrākas normas nekā obligātās spēkā esošās, kuru prasībām jau atbilda agrākais aprīkojums, tomēr ir jākonstatē, ka Itālijas iestādes nav sniegušas nevienu pierādījumu par domnas krāsns un tēraudlietuves agrākā vides aprīkojuma šķietamo saderību ar šo iekārtu jauno ražošanas aprīkojumu. Ar šādiem nosacījumiem Komisijai par šo jautājumu nebija jāsniedz papildu pamatojums.

- 130 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas izvirzīto iebildumu par Komisijas (no)vērtējuma pamatojuma par paziņoto ieguldījumu attiecībā uz domnas krāsni un tēraudlietuvi nepieņemamību nesniegšanu saskaņā ar judikatūru, kas attiecas uz EKL 253. pantu un kas ir transponējama attiecībā uz EOTKL 15. pantu, šajā pēdējā normā minētais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgajam tiesību aktam un tajā ir jānorāda skaidra un nepārprotama tās iestādes argumentācija, kura pieņēmusi lēmumu, lai ieinteresētajām personām būtu zināmi pasākuma veikšanas iemesli un lai Tiesa varētu veikt kontroli. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi atbilstošie tiesiskie un faktiskie apstākļi tiktāl, ciktāl jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst EOTKL 15. panta prasībām, ir jāizvērtē, ne vien ņemot vērā tā formulējumu, bet arī tā saturu, kā arī attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu (skat. pēc analogijas Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-367/95 P Komisija/Sytraval un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 72. punkts).

- 131 Tomēr no lēmuma par procedūras sākšanu iepriekš minētā satura izriet, ka Komisija detalizētā veidā bija paudusi savas šaubas par domnas krāsni un tēraudlietuvē izdarītajiem ieguldījumiem. Sakarā ar paskaidrojumu neesamību no Itālijas iestāžu puses tāpat ir pamatoti, ka apstrīdētajā lēmumā bija secināts, ka Itālijas iestādes nebija pierādījušas, ka ieguldījumi domnas krāsni un tēraudlietuvē tikuši izdarīti sakarā ar vides aizsardzības apsvērumiem. Ņemot vērā, ka pierādīšanas pienākums

bija [uzlikts] Itālijai, apstrīdētajā lēmumā varēja aprobežoties ar to, ka tiek konstatēta šo paskaidrojumu neesamība.

132 Tādējādi iebildums par apstrīdētā lēmuma pamatojuma nesniegšanu attiecībā uz Komisijas novērtējumu par paziņoto ieguldījumu, kas attiecas uz domnas krāsni un tēraudlietuvi, nepieņemamību, nav pamatots.

133 Rezultātā apstrīdētais lēmums nav spēkā neesošs tāpēc, ka tajā ir atzīmēts, ka Itālijas iestādes nav sniegušas pierādījumus apgalvojuma, saskaņā ar kuru domnas krāsns un tēraudlietuves vides aprīkojumā izdarītie ieguldījumi bija prasītājas pārdomāta lēmuma uzlabot vides aizsardzību sekas, atbalstam, un no tā izdarīts secinājums par to, ka paziņotie atbalsti šī fakta dēļ nav pieņemami.

d) Secinājumi par otro pamatu

134 No iepriekš minētā izriet, ka attiecībā uz vides ieguldījumiem domnas krāsni un tēraudlietuvē, neskatoties uz to, ka apstrīdētais lēmums bija kļūdainis, jo tajā bija norādīts, ka šie ieguldījumi bija vajadzīgi sakarā ar rūpnīcas atrašanos zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu, ar Itālijas iestāžu sniegta pierādījuma neesamību par

uzņēmuma, kas ir atbalstu saņēmējs, pārdomāta lēmuma par vides uzlabošanu esamību var pamatot apstrīdētā lēmuma secinājumu, saskaņā ar kuru paziņotie ieguldījumi, kas attiecas uz šīm divām iekārtām, nebija pieņemami attiecībā uz atbalstiem, kas domāti vides aizsardzībai.

- 135 Savukārt attiecībā uz vides ieguldījumiem koksa iekārtās apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots un vietām ir kļūdaini.
- 136 No tā izriet, ka otrais pamats attiecībā uz koksa iekārtām ir pamatots un ka attiecībā uz domnas krāsni un tēraudlietuvi tas ir jānoraida.

C — Par trešo pamatu par Komisijas novērtējuma kļūdaino raksturu attiecībā uz piemērojamo tiesību normu ietvaros noteikto atbalstu saderīguma nosacījumu neievērošanu, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādījumu pierādīšanas pienākuma subjekta maiņu, par pamatojuma nesniegšanu un par iekšēju pretrunu apstrīdētajā lēmumā minētajā pamatojumā

- 137 Trešā pamata ietvaros prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 30.–32. apsvērumā minēto un 39. apsvēruma trešajā teikumā atkārtoto vērtējuma pamatojumu un iemeslus, apgalvojot, ka tie ietver kļūdu faktu (no)vērtējumā, pierādīšanas pienākuma kļūdainu uzlikšanu, nediskriminācijas principa pārkāpumu, pamatojuma nesniegšanu un iekšēju pretrunu argumentācijā.

138 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa atzīmē, ka apstrīdētā lēmuma 39. apsvērumā ir secināts, ka Itālijas iestāžu paziņotie atbalsti neizpilda dažādos ar juridisko ietvaru uzliktos nosacījumus sakarā ar to, ka, pirmkārt, “paziņotās izmaksas neattiecas tikai uz papildu izmaksām, kas ir vajadzīgas vides uzlabošanai”, un, otrkārt, “visas priekšrocības izmaksu aspektā nav tikušas atskaitītas”. Tāpat 32. apsvērumā Komisija norāda, ka “Itālijas iestāžu paziņotās ieguldījumu izmaksas nav tikai izmaksas, kas saistītas vienīgi ar vides aizsardzību”, un ka “aprikojuma, kas varētu tikt izmantots ražošanai, izmaksas nav tikušas atņemtas proporcionāli”. Šajā vērtējumā ir atsauce uz apstrīdētā lēmuma 30. un 31. apsvērumu, kuros Komisija atbildēja uz Itālijas iestāžu izvirzītajiem argumentiem apsvērumu par lēmumu par procedūras sākšanu ietvaros.

139 Tādējādi tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasītājas argumentus, kas bija domāti, lai panāktu apstrīdētā lēmuma atcelšanu attiecībā uz atbalstiem par domnas krāsni un tēraudlietuvi, prasītājas trešā pamata ietvaros iesniegtie iebildumi par šīm divām iekārtām nav efektīvi. Komisijas secinājuma pamatojums par ieguldījumu, kas attiecas uz tēraudlietuvi un domnas krāsni nepieņemamību attiecībā uz atbalstiem, kas domāti vides aizsardzībai, kas minēts apstrīdētā lēmuma 25.–29. apsvērumā, ir pietiekams, lai izdarītu secinājumu par prasības nepamatotību attiecībā uz šīm divām iekārtām, un nav jāpārbauda trešā pamata ietvaros iesniegto argumentu pamatojums.

140 Savukārt attiecībā uz atbalstiem par koksa iekārtām Pirmās instances tiesa ir nopriedusi, ka otrais pamats ir pamatots tiktāl, ciktāl apstrīdētais lēmums atsevišķos jautājumos bija kļūdains, bet citos — nepietiekami pamatots. Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nonāca pie secinājuma, ka apstrīdētajā lēmumā minēto un otrā pamata ietvaros analizēto iemeslu dēļ Komisija nevarēja likumīgi

uzskatīt, ka Itālijas iestāžu paziņotie vides ieguldījumi saistībā ar koksa iekārtām bija pieļaujami attiecībā uz vides atbalstiem.

141 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nevar pārbaudīt trešā pamata saturu un jautājumu par to, vai Itālijas iestādes ir pareizi izdarījušas izmaksu, kas ir saistītas ar ražošanas ieguldījumiem, nodalīšanu no tām izmaksām, kas ir saistītas ar vides ieguldījumiem. Faktiski šo nodalīšanu varēs veikt tikai pēc tam, kad Komisija būs izanalizējusi atbalstu par koksa iekārtām pieņemamību, ņemot vērā secinājumus, ko Pirmās instances tiesa ir izdarījusi šajā spriedumā, un kad tā, ievērojot iepriekš 107. un turpmākajos punktos minēto, noteiks, vai šie atbalsti ļauj vai neļauj būtiski uzlabot vides aizsardzību.

142 Tādējādi, lai ļautu lietas dalībniekiem izdarīt secinājumus no otrā pamata ietvaros noteiktās atcelšanas un tād atsākt procedūru tajā tās stadijā, kurā tā tika padarīta par spēkā neesošu, proti, vides ieguldījumu attiecībā uz koksa iekārtām analīzes stadijā, Pirmās instances tiesa uzskata, ka nav jāpārbauda lietas dalībnieku argumenti, kas tika iesniegti trešā pamata ietvaros attiecībā uz ražošanas un vides izmaksu nodalīšanu, ar ko tiek pieņemts, ka attiecīgie atbalsti patiešām bija vērsti uz vides mērķi kodeksa pielikumā un vadlīnijās definētajā nozīmē. Tātad Komisija varēs noskaidrot jautājumus, kas attiecas uz atbalstu par koksa iekārtām pieņemamību, un vajadzības gadījumā pieprasīt Itālijas iestādēm atņemt izmaksas, kas attiecas uz ietekmi uz ražošanu.

143 No iepriekš minētā izriet, ka trešā pamata ietvaros sniegtie argumenti nav efektīvi attiecībā uz domnas krāsni un tēraudlietuvi tiktāl, ciktāl apstrīdētā lēmuma 25.–29. apsvērumā minētais Komisijas apsvērumu pamatojums par šīm iekārtām domāto atbalstu nepieņemamību ir pietiekams, lai noteiktu apstrīdētā lēmuma tiesiskumu

šajā jautājumā, un nav jāpārbauda trešais pamats par koksas iekārtām, ņemot vērā otrā pamata ietvaros par atbalstu, kas attiecas uz šo iekārtu, pārbaudes procedūru Pirmās instances tiesas pasludinātās atcelšanas sekas.

D — *Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu attiecībā uz atbalsta, kas atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, summu*

144 Jānorāda, ka pamatojuma nesniegšana vai nepietiekams pamatojums ir būtisku formas prasību pārkāpums EOTKL 33. panta nozīmē, un tas ir sabiedriskās kārtības pamats, kas Kopienų tiesai ir jāizvirza pēc savas ierosmes (skat. pēc analogijas Tiesas 1997. gada 20. februāra spriedumu lietā C-166/95 P Komisija/*Daffix*, *Recueil*, I-983. lpp., 24. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 67. punkts; Pirmās instances tiesas 2001. gada 21. marta spriedumu lietā T-206/99 *Métropole télévision*/Komisija, *Recueil*, II-1057. lpp., 43. punkts, un 2005. gada 22. jūnija spriedumu lietā T-102/03 *CIS*/Komisija, Krājums, II-2357. lpp., 46. punkts).

145 Turklāt ir jāatgādina — no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tāda individuāla lēmuma pamatojumā, kam ir nelabvēlīgas sekas, ir jānorāda skaidra un nepārprotama tās iestādes argumentācija, kura pieņēmusi lēmumu, lai ieinteresētajām personām būtu zināmi pasākuma veikšanas iemesli un lai kompetentā tiesa varētu veikt kontroli (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 63. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Métropole télévision*/Komisija, 44. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *CIS*/Komisija, 47. punkts).

146 Apstrīdētā lēmuma 39. apsvērumā ir secināts, ka "atbalsts, kas ir paziņots par labu *Lucchini* [...] koksas iekārtām, tēraudlietuvi un domnas krāsni par kopējo summu

13,5 miljardu ITL apmērā, nav pieņemams attiecībā uz vides atbalstiem, jo Itālijas iestādes nav pierādījušas, ka ieguldījumi nav tikuši veikti ekonomisku apsvērumu dēļ". Šis secinājums ir radies apstrīdētā lēmuma 29. apsvēruma rezultātā, kurā Komisija minēja, ka "attiecībā uz galvenajiem iemesliem par veiktajiem ieguldījumiem [...] koksa iekārtās, tēraudlietuvē un domnas krāsnī, [tā] uzskata, ka Itālijas iestādes nav pierādījušas, kā tas ir prasīts [kodeksa] pielikumā, ka uzņēmums bija skaidri izlēmis veikt ieguldījumus iemeslu, kas pamatoti ar vides aizsardzību, dēļ".

147 Tomēr no lēmuma par procedūras sākšanu (punkts ar nosaukumu "Atbalsta apraksts"), kā arī apstrīdētā lēmuma 6. apsvēruma izriet, ka ieguldījumi, kurus prasītāja ir veikusi un kas ir paziņoti kā pieņemami vides atbāstiem par kopējo summu 190,9 miljardu ITL apmērā, par ko tika pieprasīts atbalsts par summu 13,5 miljardu ITL apmērā (proti, 7 % atbalsta intensitāte), attiecas uz šādām četrām iekārtām: koksa iekārtas, tēraudlietuve, domnas krāsns un ūdens un kanalizācijas tīkls.

148 Lidz ar to, tā kā apstrīdētā lēmuma 29. un 39. apsvērumā nav atsauces uz ūdens un kanalizācijas iekārtu un ne no viena lēmuma fakta nav saprotams, kāpēc šai iekārtai paredzētais valsts atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu, ir jāizdara secinājums, ka apstrīdētajam lēmumam, ņemot vērā EOTKL 15. pantu, attiecībā uz to atbalsta summu, kas apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu, trūkst pamatojuma.

149 No lēmuma par procedūras sākšanu (punkts ar nosaukumu "Atbalsta apraksts") izriet, ka ūdens un kanalizācijas tīklam atbilstošo ieguldījumu summa bija 19,7 miljardu ITL apmērā un ka tādējādi šai iekārtai prasītais atbalsts bija 1,38 miljardi ITL.

150 Tādējādi apstrīdētā lēmuma 1. pants ir jāatceļ tiktāl, ciktāl paziņojumā par valsts atbalsta nesaderīgumu ar prasītājam (izmaksāto) summu ir ietverta summa 1,38 miljardu ITL apmērā, kas atbilst ūdens un kanalizācijas tīklam atbilstošajiem paziņotajiem vides ieguldījumiem.

E — *Gala secinājumi*

151 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība attiecībā uz vides ieguldījumiem domnas krāsnī un tēraudlietuvē ir jānoraida.

152 Attiecībā uz atbalstiem, kas attiecas uz koksa iekārtām, Pirmās instances tiesa ir pieņēmusi otro pamatu, un tāvad apstrīdētais lēmums attiecībā uz vides ieguldījumiem koksa iekārtām ir jāatceļ.

153 Tāpat arī apstrīdētais lēmums attiecībā uz vides ieguldījumiem ūdens un kanalizācijas tīklā ir jāatceļ, tāpēc ka ne no viena lēmuma fakta nav saprotams, kāpēc šai iekārtai domātais valsts atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu.

154 Tādējādi apstrīdētā lēmuma 1. pants ir jāatceļ tiktāl, ciktāl paziņojumā par valsts atbalsta nesaderīgumu ar prasītājam (izmaksāto) summu ir ietverta summa

2,7 miljardu ITL apmērā, kas atbilst paziņotajiem vides ieguldījumiem koksa iekārtām, un summa 1,38 miljardu ITL apmērā, kas atbilst paziņotajiem vides ieguldījumiem ūdens un kanalizācijas tīklam.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 155 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši šī paša reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 156 Šajā gadījumā prasība tika apmierināta daļēji. Pirmās instances tiesa uzskata, ka, nospriežot, ka katrs lietas dalībnieks sedz pusi no tiesāšanās izdevumiem, tiks veikts taisnīgs lietas apstākļu izvērtējums.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) 1. pants Komisijas 2000. gada 21. decembra Lēmumā 2001/466/EOTK par valsts atbalstu, ko Itālijas iestādes ir paredzējušas piešķirt metalurģijas

uzņēmumiem *Lucchini SpA* un *Siderpotenza SpA*, tiek atcelts tiktāl, ciktāl tajā ir ietvertas atbalsta, kas ir piešķirts *Lucchini SpA* un ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, summas 2,7 miljardu ITL apmērā (1,396 miljoni EUR) un 1,38 miljardu ITL (EUR 713 550) apmērā, kas atbilst Itālijas iestāžu paziņotajiem vides ieguldījumiem attiecīgi koksa iekārtās un ūdens un kanalizācijas tīklā;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) katrs lietas dalībnieks sedz pusi no tiesāšanās izdevumiem.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 19. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētāja

E. Coulon

P. Lindh

LUCCHINI/KOMISIJA

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 2881
A — Kodekss par atbalstu metalurģijai	II - 2882
B — Vadlinijas vides atbalstiem	II - 2884
C — Kodeksa pielikums	II - 2886
Prasības rašanās fakti	II - 2888
A — Paziņojumi par ražošanas ieguldījumiem	II - 2889
B — Paziņojumi par vides ieguldījumu projektiem	II - 2889
C — Lēmums sākt kodeksa 6. panta 5. punktā paredzēto pārbaudes procedūru un Itālijas iestāžu apsvērumi	II - 2891
D — Apstrīdētais lēmums	II - 2892
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II - 2893
Juridiskais pamatojums	II - 2896
A — Par pirmo pamatu par kļūdu attiecībā uz šajā gadījumā piemērojamām normām un labas pārvaldības principa pārkāpumu	II - 2896
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 2896
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 2899
B — Par otro pamatu par Komisijas vērtējuma par paziņoto atbalstu nepieņemamību kļūdaino raksturu, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādīšanas pienākuma [subjekta] maiņu un pamatojuma nesniegšanu	II - 2904
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 2904
	II - 2937

2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 2909
a) Ievada apsvērumi	II - 2909
b) Par jautājumu, vai paziņoto vides ieguldījumu priekšmets ir ļaut turpināt uzņēmuma darbību sakarā ar tā atrašanos zonā ar augstu iedzīvotāju blīvumu	II - 2912
c) Par jautājumu, vai ieguldījumi vides aizsardzībā ir izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ieguldījumiem, kas ir vajadzīgi ražošanai, par Itālijas iestāžu sniegtajiem pierādījumiem un par lētāka risinājuma iespēju	II - 2913
i) Par ieguldījumiem koksa iekārtās	II - 2913
— Par jautājumu, vai ieguldījumi koksa iekārtās ir tikuši izdarīti kā nosacījums vai finansiālas sekas ražošanai vajadzīgajiem ieguldījumiem	II - 2913
— Par jautājumu par Itālijas iestāžu sniegtajiem pierādījumiem ..	II - 2916
— Par lētāka risinājuma esamību	II - 2918
— Par jautājumu par to, vai ieguldījumi koksa iekārtās pieļauj nozīmīgu vides aizsardzības uzlabošanos	II - 2919
— Secinājumi par koksa iekārtām	II - 2921
ii) Par ieguldījumiem domnas krāsnī un tēraudlietuvē	II - 2923
d) Secinājumi par otro pamatu	II - 2928
C — Par trešo pamatu par Komisijas novērtējuma kļūdaino raksturu attiecībā uz piemērojamo tiesību normu ietvaros noteikto atbalstu saderīguma nosacījumu neievērošanu, par nediskriminācijas principa pārkāpumu, par pierādījumu pierādīšanas pienākuma subjekta maiņu, par pamatojuma nesniegšanu un par iekšēju pretrunu apstrīdētajā lēmumā minētajā pamatojumā	II - 2929
D — Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu attiecībā uz atbalsta, kas atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, summu	II - 2932
E — Gala secinājumi	II - 2934
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 2935